

# วารสารวจนะ VACANA

Journal of Language and Linguistics

ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2559)  
Volume 4 Number 2 (July-December 2016)

ISSN: 2287-0903



## ที่ปรึกษากองบรรณาธิการที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

ปราณี กุลละวณิชย์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นันทนา รณเกียรติ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
กึ่งกาญจน์ เทพกาญจนา	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิโรจน์ อรุณมานะกุล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิริษา กมลนาวิน	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พุทธชาติ โปธิบาล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

## บรรณาธิการหลัก

สรนุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
-------------------------	-----------------------

## บรรณาธิการประจำฉบับ

สรนุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
-------------------------	-----------------------

## กองบรรณาธิการ

ศิริพร ปัญญาเมธิกุล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กานดากร เจริญกิตติบรร	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
จันทิมา อังคพณิชกิจ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รุสสัน อุทัย	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
สมชาย สำเนียงงาม	มหาวิทยาลัยศิลปากร
ตามใจ อวีรุทธิโยธิน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตวังไกลกังวล
นัทธ์ชนัน นาดประทาน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

## ผู้ช่วยกองบรรณาธิการ

วิสันต์ สุขวิสิทธิ์	รุ่งวิมล รุ่งโรจน์สุวรรณ
อาทิตยา เวียงนิล	ปณิดา มัญยานนท์
เพียรศิลป์ ปินชัย	ธัญญารัตน์ เชียงกันทะ

## สถานที่ติดต่อ

กองบรรณาธิการวารสารวจนะ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง  
เลขที่ 333 หมู่ 1 ตำบลท่าสุต อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย 57100  
โทร. 053-916-731 โทรสาร 053-916723 [vacanajournal@gmail.com](mailto:vacanajournal@gmail.com)

**Advisory Editors**

Pranee Kullavanijaya	Chulalongkorn University
Nanthana Ronnakiat	Thammasat University
Kingkarn Thepkanjana	Chulalongkorn University
Wirote Aroonmanakul	Chulalongkorn University
Varisa Kamalanawin	Thammasat University
Phuthachart Pothibal	Kasetsart University

**Editor-in-Chief**

Sorabud Rungrojsuwan	Mae Fah Luang University
----------------------	--------------------------

**Issue Editor**

Sorabud Rungrojsuwan	Mae Fah Luang University
----------------------	--------------------------

**Editorial Board**

Siriporn Panyametheekul	Srinakharinwirot University
Kandaporn Jaroenkitboworn	Chulalongkorn University
Jantima Angkapanichkit	Thammasat University
Pittayawat Pittayaporn	Chulalongkorn University
Ruslan Uthai	Prince of Songkla University, Pattani Campus
Somchai Samniengngam	Silpakorn University
Tamjai Awirutthiyothin	Rajamangala University of Technology Rattanakosin Wangkraikangwon Campus
Natchanan Natpratan	Kasetsart University

**General Admin**

Wison Sukwisit	Rungwimol Rungrojsuwan
Athitaya Wiangnil	Panida Monyanont
Piansin Pinchai	Thanyarat Chiangkanta

**Editorial Address**

Vacana Editorial Board, School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University  
333 Moo1, Thasud, Muang Chiang Rai, Chiang Rai 57100  
Tel. (66) 53-916-731 Fax. (66) 53-916-723 E-mail: [vacanajournal@gmail.com](mailto:vacanajournal@gmail.com)

วารสารวณะ เป็นวารสารความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และสำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง รับผิดชอบการเผยแพร่โดย สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

วารสารวณะ เป็นวารสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีกำหนดเผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ (ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – มิถุนายน และ ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม) โดยเปิดรับบทความทางวิชาการที่มีคุณภาพสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นพื้นที่สำหรับเผยแพร่ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางวิชาการของนิสิต นักศึกษา นักวิจัยทางภาษาและภาษาศาสตร์ของประเทศรวมถึงเป็นการถ่ายทอดความรู้สู่สังคมในวงกว้าง วารสารรับตีพิมพ์ทั้งบทความวิชาการและบทความวิจัยเต็มรูปแบบ (Full-length article) รวมถึงบทความปริทัศน์ (Review article) ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับภาษาและภาษาศาสตร์ ทั้งที่เขียนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเปิดรับต้นฉบับบทความตลอดปี ทั้งนี้ บทความที่ส่งเข้ามาต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อนและจะได้รับการพิจารณาประเมินบทความแบบไม่เปิดเผยตัวตนสองทาง (double-blind review) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ทั้งนี้ ต้นฉบับบทความที่นำส่งต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่วารสารกำหนด

กองบรรณาธิการอนุญาตให้มีการเผยแพร่บทความในวารสารในเชิงวิชาการเท่านั้น หากประสงค์จะนำบทความ ไปใช้โดยวัตถุประสงค์อื่น ต้องขออนุญาตจากกองบรรณาธิการก่อน

อนึ่ง ความคิดเห็นในที่ปรากฏในบทความเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้เขียนเท่านั้น กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผู้เขียนแต่อย่างใด

‘Vacana’, a journal of language and linguistics, is an academic collaboration between several leading institutions, namely:

- 1) Linguistics Department, Faculty of Letters, Chulalongkorn University;
- 2) Linguistics Department, Faculty of Arts, Thammasart University;
- 3) Linguistics Department, Faculty of Humanities, Kasetsart University;
- 4) Thai Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Prince of Songkhla University, Pattani Campus;
- 5) Faculty of Letters, Silpakorn University; and
- 6) School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University.

Published by the School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University, ‘Vacana’ is a biannual e-journal featuring high-quality academic articles. The main objective of this journal is to showcase both Thai and foreign students’, lecturers’ and researchers’ works on languages and linguistics, and disseminate such bodies of knowledge to a wider circle of society.

‘Vacana’ welcomes academic articles, full-length research articles and review articles pertaining to languages and linguistics. Article manuscripts may be submitted all-year-round and may be written in Thai or English. The manuscripts, which must be original and must never have been published, will be subject to double-blind review by two experts. Submitted manuscripts must conform to the journal’s conditions and format, as detailed below

All articles are permitted to be used only for the academic purpose. The use for purposes other than this must be permitted by the editorial board.

All views or conclusions are those of the authors of the articles and not necessarily of those of editorial board.

# สารบัญ / TABLE OF CONTENT

---

วารสารวณะ ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2559)  
Vacana Vol.1 No.2 (July-December 2016)

<b>Functions of Cursing and Vowing in Thai Political Discourse</b>	<b>1</b>
หน้าที่ของถ้อยคำสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองไทย วิภาดา เกียรติมาโนชญ์ และ จันทิมา อังคพณิชกิจ	
<b>Pragmatic Strategies in Udom Taepanich's Stand-Up Comedy</b>	<b>22</b>
กลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์ในเดี่ยวไมโครโฟนของอูดม แต่พานิช พัฒนัชชัย พัชรเศษ และ อุมภรณ์ ตั้งขมาน	
<b>A Lexical Analysis of American and Non-American Political News</b>	<b>40</b>
<i>Plaifon Suksawat</i>	
<b>The Study of Lexical Features in English Press Registers</b>	<b>56</b>
<i>Juthamard Pul-A-Nan</i>	

# หน้าที่ของถ้อยคำสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองไทย<sup>1</sup>

## Functions of Cursing and Vowing in Thai Political Discourse

วิภาดา เกียรติมาโนชญ์<sup>2</sup>

จันทิมา อังคพณิชกิจ<sup>3</sup>

### บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาหน้าที่ของถ้อยคำแสดงการสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองของไทย เพื่อแสดงให้เห็นว่านักการเมืองและผู้เกี่ยวข้องทางการเมืองมีเจตนาในการกล่าวถ้อยคำสาปแช่งและสาบานอย่างไร ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานมีหน้าที่ทางวาทกรรมอย่างไรเมื่อปรากฏในบริบททางการเมืองของไทย ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์มาจากวาทกรรมของนักการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองไทยที่ปรากฏในข่าวหนังสือพิมพ์ ระหว่างเดือนมกราคม 2551 ถึงเดือนพฤษภาคม 2557 ผลการศึกษาพบว่า การสาปแช่งและสาบานมีหน้าที่สำคัญในวาทกรรมการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิเสธข้อกล่าวหา การแสดงความบริสุทธิ์ใจ การย้ำความจริง การลดความน่าเชื่อถือและโจมตีฝ่ายตรงข้าม การสัญญาและการเตือน นอกจากนี้ ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่า ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทางการเมืองอย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้พูดได้ผลประโยชน์และโจมตีฝ่ายตรงข้ามให้เสียผลประโยชน์

**คำสำคัญ:** สาปแช่ง สาบาน วาทกรรมการเมือง หน้าที่ทางวาทกรรมสื่อสาร

<sup>1</sup> บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “รูปแบบและหน้าที่ของการสาบานและสาปแช่งในวาทกรรมการเมืองไทย” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

<sup>2</sup> นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

<sup>3</sup> อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

## Abstract

This present study aims to investigate the certain pragmatic functions of cursing and vowing utterances in Thai political context so as to clarify the speaker's intention and its specific functions in this context thoroughly. The data consists of a corpus of cursing and vowing utterances produced by the Thai politicians and involving people in Thai political context from January 2008 - May 2014. The results of this study show an extensive amount of variation in form, usage and functions, and that they serve a wide range of communicative functions, such as negating, reaffirming, discrediting, promising, and warning. Besides, these findings reveal that cursing and vowing in Thai political discourse are used for exploiting an opportunity and discrediting opponents.

**Keywords:** cursing, vowing, political discourse, conversational function

## 1. บทนำ

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่มนุษย์สร้างสรรคขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมทั้งถ่ายทอดประสบการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมผ่านกระบวนการสื่อสาร เรามักจะใช้ภาษาในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น พยายามทำให้ผู้อื่นพอใจ สนุกสนาน ตลกขบขัน เพื่อสร้างสีสันและความน่าสนใจในการสนทนา แต่ในขณะเดียวกัน เราก็อาจใช้ภาษาเพื่อแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น สร้างความขบขระรรมให้แก่ตน ตลอดจนทำลายล้างผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการตำหนิ การดูหมิ่น การพูดปลุกระดมมวลชน การสาปแช่ง หรือแม้แต่การสาบาน ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า นอกจากภาษาจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้คนในสังคมสื่อสารถึงกันได้แล้ว ภาษายังมีส่วนสำคัญต่อการกำหนดความนึกคิด ท่าที และการตัดสินใจของผู้ฟังได้อีกด้วย เสมือนหนึ่งว่ามี “อำนาจแฝงเร้น” ซ่อนอยู่ (เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2547)

หากกล่าวถึงภาษาที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ถ้อยคำภาษาที่เกี่ยวข้องกับ “การสาบาน” (vowing) และ “การสาปแช่ง” (cursing) ก็สัมพันธ์กับอำนาจเช่นเดียวกัน เนื่องจากถ้อยคำทั้งสองประเภทนี้มักมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าจะเราจะสาบานหรือสาปแช่งผู้ใดก็มักจะอ้างอิงให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาเป็น “องค์พยาน” ในการกล่าววาจาสาบานหรือสาปแช่งครั้งนั้นด้วย ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 1175-1176) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สาบาน” ว่าหมายถึง การกล่าวคำปฏิญาณโดยอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นพยาน เช่น สาบานเป็นพี่น้องกัน เพื่อนร่วมสาบาน ส่วนคำว่า “สาปแช่ง” หมายถึง การกล่าวมุ่งร้ายให้ผู้อื่นเป็นอันตรายอย่างร้ายแรง เช่น สาปแช่งไม่ให้ผิดให้เกิด เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ให้นิยามของ “การสาบาน” ว่าเป็นการกล่าวถ้อยคำปฏิญาณ โดยที่ผู้พูดเป็นผู้กระทำการสาบานเองหรือทำให้ผู้อื่น



กระทำการสาบานก็ได้ ส่วน “การสาปแช่ง” คือการกล่าวถ้อยคำที่แสดงเจตนามุ่งร้ายให้ตนเองหรือบุคคลอื่นเกิดอันตรายหรือมีเหตุร้ายเกิดขึ้น

ในแง่ของการสื่อสาร การสาบานมักมีจุดประสงค์เพื่อทำให้ผู้อื่นเกิดความเชื่อมั่นหรือความไว้วางใจในตัวของผู้พูด ทั้งในการดำเนินชีวิตประจำวันและในยามที่ประสบปัญหา บางครั้งการกล่าวถ้อยคำแบบตรงไปตรงมาอาจไม่มีน้ำหนักมากพอ จึงจำเป็นต้องอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์นับถือหรือมีพื้นฐานความเชื่อร่วมกันมาช่วยเพิ่มน้ำหนักให้แก่คำพูดเหล่านั้นนี้ด้วยการสาบาน แม้ผลของการสาบานนั้นอาจไม่เป็นที่ประจักษ์เหมือนผลทางกฎหมาย แต่คำสาบานจะผูกมัดจิตใจของผู้สาบานและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้าไว้ด้วยกัน ฉะนั้น การสาบานจึงเป็นเสมือนการทำสัญญาภายใต้เงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งที่ถูกตั้งขึ้นมาโดยผู้กระทำการสาบาน เช่น การกระทำสัตย์สาบานเพื่อพิสูจน์ความจริงในกระบวนการยุติธรรม (อาทิตย์ ศรีจันทร์, 2552)

ในบางครั้งการสาบานอาจปรากฏรวมกับการสาปแช่งได้ เนื่องจากมีการอ้างอิงสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน แต่การสาบานกับการสาปแช่งก็แตกต่างกัน เนื่องจากมีเจตนาที่ต่างกัน เจตนาของการสาปแช่งคือ ผู้พูดปรารถนาให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนอ้างถึงใช้อำนาจลงโทษหรือทำอันตรายต่อผู้ที่เป็นเป้าหมายของการสาปแช่ง วัตสัน (Watson, 1991) และเจ (Jay, 1992) ได้ชี้ให้เห็นว่า ในอดีต คำการสาปแช่งถูกใช้เพื่อปกป้องบ้านเมือง สมบัติ และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา หรือเมื่อผู้สาปแช่งหมดหนทางในการต่อสู้กับผู้ที่มาคิดร้ายต่อตนเท่านั้น และจะไม่กล่าวสาปแช่งใครพร่ำเพรื่อ เพราะคนสมัยก่อนเชื่อว่า คำสาปแช่งเป็นถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่เต็มไปด้วยพลังอำนาจของเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา สามารถก่อให้เกิดอันตรายทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อผู้ที่ถูกสาปแช่งได้ ดังนั้น ผู้กล่าวคำสาปแช่งจึงต้องระมัดระวังในการเลือกสถานที่ เป้าหมายของการสาปแช่ง และผู้ที่ฟังถ้อยคำสาปแช่งนั้น แต่ในปัจจุบัน คนเรากลับใช้คำสาปแช่งในสถานการณ์และวัตถุประสงค์ที่ต่างไปจากอดีต การสาปแช่งกลายเป็นเครื่องหมายของการประณาม (condemnation) (Jay, 1992) เป็นเครื่องมือในการระบายอารมณ์ (emotional release) การแก้แค้น (revenge) และการสร้างความอับอาย (humiliate) ให้แก่ศัตรู (Bitz, 2013; Demianova, 2014) โดยมักจะถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ที่เกิดความขัดแย้ง ผู้พูดจะใช้ถ้อยคำสาปแช่งเป็นช่องทางระบายอารมณ์โกรธ พร้อมทั้งส่งผ่านความเกลียดชัง (hatred) ไปยังผู้ที่เป็นเป้าหมายของการสาปแช่ง ยิ่งไปกว่านั้น รูปภาพของการสาปแช่งก็มักจะเป็นถ้อยคำที่แสดงความก้าวร้าว (aggressive) และหยาบคาย (rude) จนบางครั้งอาจทำให้ใครหลายคนเกิดความสับสนและเข้าใจว่าการสาปแช่งและการสบถเป็นสิ่งเดียวกัน (Sharifi and Ebrahimi, 2012; Demianova, 2014)

นักภาษาศาสตร์ (Austin, 1962; Searle, 1968; 1976) มองว่าถ้อยคำสาบานและสาปแช่งเป็นวัจนกรรม (speech act) เนื่องจากถ้อยคำทั้งสองประเภทนี้เป็นถ้อยคำที่สื่อการกระทำทางเจตนา เซิร์ล (Searle, 1976) ได้จำแนกประเภทวัจนกรรมออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบอกกล่าว (assertive) กลุ่มชี้แนะ (directive) กลุ่มผูกมัด (commissive) กลุ่มแสดงความรู้สึก (expressive) และ กลุ่มแถลงการณ์

(declaration) โดยการสาบานถูกจัดให้เป็นวัจนกรรมกลุ่มผูกมัด ส่วนการสาปแช่งจัดเป็นวัจนกรรมกลุ่มแสดงความรู้สึก

การที่สาบานจัดเป็นวัจนกรรมกลุ่มผูกมัด เนื่องจากเป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดใช้แสดงเจตนาในการผูกมัดตนเองให้กระทำการบางอย่างในอนาคต เช่นเดียวกับการสัญญา (promising) การเสนอตัว (offering) และการทำพนัน (betting) (Yule, 2000: 53) การสาบานอาจมีลักษณะใกล้เคียงกับการสัญญา แต่การสาบานนั้นมีพลังวัจนกรรม (illocutionary force) ที่แรงกว่า และวัจนผล (perlocutionary effect) หรือผลลัพธ์ของการกล่าวถ้อยคำสาบานนั้นจะเกิดกับตัวของผู้พูดเอง มิได้เกิดขึ้นกับตัวผู้ฟังดังเช่นการสัญญาหรือวัจนกรรมอื่นๆ ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนการสาปแช่งนั้นจัดเป็นวัจนกรรมกลุ่มแสดงความรู้สึก เนื่องจากผู้พูดใช้วัจนกรรมกลุ่มนี้เพื่อบ่งบอกถึงอารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือสิ่งที่อยู่ในบริบทรอบข้าง เช่นเดียวกับการชม (complimenting) การขอบคุณ (thanking) และการขอโทษ (apologising) (Yule, 2000: 54; ทรงธรรม อินทจักร, 2550: 47)

สิ่งที่น่าสนใจก็คือ การสาบานและการสาปแช่งที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มวัจนกรรมต่างกลุ่มกัน แต่เมื่อเมื่อใช้สื่อสาร คนเรากลับนิยมใช้ไปด้วยกัน บ่อยครั้งที่มักจะเห็นว่าการสาบานและการสาปแช่งปรากฏควบคู่กัน ตัวอย่างที่พบในสังคมไทย เรามักจะเห็นการสาบานและการสาปแช่งอยู่โดยทั่วไป คนในสังคมไทยอาจคุ้นเคยกับการสาบานและสาปแช่งมาตั้งแต่อดีต โดยจะเห็นได้จากวรรณกรรมเรื่องต่างๆ ของไทยที่ปรากฏถ้อยคำสาบานและสาปแช่ง เช่น ขุนช้างขุนแผน ราชาริราช ลิลิตโองการแช่งน้ำ ตำนานศรีปราชญ์ ดังตัวอย่าง

ถ้าพี่ลวงน้องให้หมองสัดย  
สารพัดวิชาสง่าเปลื้อง

จงวิบัติเกิดเชียวให้เป็นเนื่อง

เจ้าเนื้อเหลืองดังทองมาทาบทับ

(ขุนช้างขุนแผน)(กรมศิลปากร, 2538: 314)

ตัวอย่างข้างต้นนี้เป็นตอนหนึ่งในเรื่องขุนช้างขุนแผน ตอนขุนแผนเข้าห้องนางแก้วกิริยา ที่ปรากฏถ้อยคำแสดงการสาบานและสาปแช่ง โดยขุนแผนได้ให้คำสัตย์แก่นางแก้วกิริยาไว้ และเอาของสำคัญที่สุดสำหรับตนเป็นประกันความซื่อสัตย์ที่ให้ไว้ต่อนางแก้วกิริยา ไม่ว่าจะเป็นวิชาอาคมและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มีอยู่ในตัวขุนแผน ถ้าหากขุนแผนไม่ซื่อสัตย์ต่อนางแก้วกิริยาแล้วก็จะขอให้ทุกอย่างเหล่านี้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ใช้การไม่ได้อีกต่อไป (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2532: 180) จะเห็นได้ว่า ขุนแผนได้ใช้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ในตัวเป็นประกันความซื่อสัตย์ที่มีต่อนางแก้วกิริยา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในตัวขุนแผนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวันต่อขุนแผนเป็นอย่างมาก ดังนั้น การนำสิ่งศักดิ์สิทธิ์มายืนยันความซื่อสัตย์ของขุนแผนทำให้นางแก้วกิริยาที่มีความมั่นใจมากขึ้น

อีกหนึ่งตัวอย่างของการسابแข่งที่เป็นที่รู้จักของคนในสังคมไทย นั่นคือ โคลงที่กล่าวกันว่าศรีปราชญ์ ซึ่งเป็นกวีเอกคนหนึ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยา แต่งเป็นคำسابแข่งขณะที่กำลังถูกประหาร ก่อนที่เพชฌฆาตจะลงดาบ ศรีปราชญ์ได้ใช้หัวแม่เท้าเขียนบทโคลงสี่สุภาพลงบนพื้นความว่า

ธรรณีนีสี	เป็นพยาน
เราก็คิษย์มีอาจารย์	หนึ่งบ้าง
เราผิดท่านประหาร	เราขอบ
เราผิดท่านมล้าง	ดาบนี้ คืบสนอง

(ศรีปราชญ์)(ชลลดา ชะบางบอน, 2550: 152)

นอกจากวรรณกรรมแล้ว เป็นที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ การสาบานและการسابแข่งมักจะปรากฏในการสื่อสารทางการเมืองของไทยด้วย หากพิจารณาที่ข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์ เรามักพบการตอบคำถามและการให้สัมภาษณ์ของนักการเมืองที่เจือปนด้วยถ้อยคำสาบานและถ้อยคำسابแข่ง ดังตัวอย่าง

(1) วันนี้ท่านไม่แน่ใจไม่เป็นไร เมื่อท่านตราหน้าผมไว้ วันข้างหน้าความจริงต้องปรากฏว่าผมทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจและเพื่อประโยชน์ของสังคม ผมขอسابแข่ง หากผมมีใจคิดปฏิบัติแม้แต่น้อยในการวางแผนในการเลื้อยขาเก้าอี้ ผบ.ตร. หรือทำงานรับใช้ด้วยความไม่จริงใจกับประชาชน ขอให้ผมวิบัติไม่มีความสุขความเจริญทั้งครอบครัวผม แต่หากผมได้ทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผมขอให้ท่านที่กล่าวหาผมจงวิบัติฉิบหายอย่างที่ผมได้سابแข่งไว้ทุกประการ

(ชูวิทย์ กลมวิศิษฎ์) (คมชัดลึก, 2 ก.ย. 2554)

(2) ผมเป็นคนที่ชอบสาบาน ดังนั้น ผมจึงขอสาบานว่า หากผมไปเกี่ยวข้องกับเรื่อง 6 ตุลา แม้แต่นิดเดียว ขอให้มันเป็นไป อย่าได้มีความเจริญในชีวิตนี้ นับจากวันนี้เป็นต้นไป ผมเป็นคนชอบสาบาน วันนี้มาสาบานในนี้อีก ตอนนั้นก็ได้สาบาน มีพระด้วย เพราะมีคนหาว่าผมเอาเกลือไปโรยข้างบนชั้น 3 ซึ่งเป็นความเท็จ ผมก็เอาพระมาสาบาน เพราะเป็นเรื่องที่ไม่เข้าท่า และผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2519 ดังนั้น ผมจึงไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะทำอะไรใครได้ แต่ถ้าผมไม่เคยเกี่ยวข้องกับเลย ก็ขอให้นายสมัคร สุนทรเวช มีแต่ความเจริญรุ่งเรืองในการเมืองและในชีวิตทั้งหมด

(สมัคร สุนทรเวช) (มติชน, 19 ก.พ. 2551)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นคำให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนของนักการเมือง 2 ท่าน คือ นายชูวิทย์ กลมวิศิษฎ์ และนายสมัคร สุนทรเวช จากคำสัมภาษณ์จะเห็นว่า นักการเมืองให้สัมภาษณ์เพื่อตอบคำถามนักข่าวและเพื่อปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ปรากฏถ้อยคำแสดงการสาบานและสาบานอยู่ด้วย โดยทั่วไปการ

สื่อสารทางการเมืองที่เป็นวาทกรรมการเมืองนั้น มักจะเป็นการให้ข้อมูล การแก้ข้อกล่าวหา และการตอบโต้กับนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม (Dillon, 1990; Harris, 1991; Obeng, 1997) แต่ในบริบททางการเมืองของไทยกลับพบว่า นักการเมืองไทยสื่อสารด้วยถ้อยคำที่แสดงการسابแข่งและสาบาน จากการสังเกตข้อความข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์ พบว่า ถ้อยคำسابแข่งและสาบานมิได้เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล ที่จะกล่าวได้ว่าเป็นวัจนลีลาเฉพาะตน แต่พบในการสื่อสารของนักการเมืองหลายคน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า ถ้อยคำที่แสดงการسابแข่งและสาบานในวาทกรรมการเมือง (political discourse) อาจจะมีได้เป็นเพียงการให้ข้อมูลในแง่ทางการเมืองหรือเป็นวัจนกรรมผูกมัดหรือวัจนกรรมแสดงความรู้สึกเท่านั้น แต่อาจจะมีหน้าที่ในการสื่อเจตนาเฉพาะในบริบททางการเมืองไทย จึงน่าสนใจว่านักการเมืองไทยใช้ถ้อยคำสาบานและสาปแข่งด้วยจุดประสงค์ใด ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเบื้องต้นไว้ว่า ถ้อยคำแสดงการسابแข่งและสาปแข่งในบริบทการเมืองไทยนั้นมีหน้าที่ในการสื่อเจตนาที่เอื้อประโยชน์บางประการให้แก่ นักการเมือง เช่น ใช้เป็นเครื่องมือโต้ตอบฝ่ายตรงข้าม หรือใช้ในการปฏิเสธข้อกล่าวหา เป็นต้น

เท่าที่ผ่านมาได้มีการศึกษาถ้อยคำแสดงการسابแข่งและสาปแข่งเชิงวัจนกรรมในสังคมต่างๆ มาบ้างแล้ว เช่น งานของอับด์ เอล-จาฮาด (Abd el-Jawad, 2000) ที่ศึกษาการสาบานในภาษาอาหรับ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ถ้อยคำแสดงการสาบานนั้นมีรูปแบบและหน้าที่ในการสื่อสารที่หลากหลาย อาฟดิคอส (Avdikos, 2011) ศึกษาลักษณะและหน้าที่ของถ้อยคำสาปแข่งที่ใช้ในเกาะคาร์พาทอส ประเทศกรีซ เช่นเดียวกับเดมิโนวา (Demianova, 2014) ที่ศึกษาบทบาทและหน้าที่ของวัจนกรรมการสาปแข่งในการสนทนาที่สร้างความขัดแย้งในภาษายูเครน ส่วนอัลฮอสเซนีและราเสกซ์ (Nezakat-Alhossaini and Esslami-Rasekh, 2013) นอกจากจะศึกษาหน้าที่ของการสาปแข่งแล้ว เขายังสนใจศึกษารูปแบบและกลวิธีของการสาปแข่งในภาษาเปอร์เซียด้วย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยต่างๆ เป็นการศึกษานี้ในแง่ของการพิจารณารูปแบบ กลวิธี และหน้าที่ของการสาบานและสาปแข่งในบริบทการสนทนาในชีวิตประจำวันเสียเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการศึกษาถ้อยคำสาบานและสาปแข่งในสังคมไทย เมื่อเทียบกับวัจนกรรมอื่นๆ เช่น การขอโทษ (ทัศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา, 2541; ภาสพงศ์ ผิวพอใช้, 2545; อันธิกา ธรรมนิยม, 2549) การตำหนิ (นุชนารถ เพ็งสุริยา, 2549; นิชาภา เครือเอม, 2552; วีรนาถ เตชะวิบูลย์วงศ์, 2555) การปฏิเสธ (กนิษฐา กนิษฐายน, 2547; ล่าย เจ้, 2554; สาวิตรี คทวณิช, 2557) แล้วยังไม่เป็นที่นิยมและแพร่หลายมากนัก โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวข้องกับสื่อสารทางการเมือง ยังนับว่ามีอยู่น้อยมาก ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การสาปแข่งและการสาบานทำหน้าที่ทางการเมืองอย่างไรในบริบทการเมืองไทย โดยมุ่งเน้นการสาปแข่งและการสาบานในฐานะกลยุทธ์ทางวาทกรรม (discourse strategies) (Gumperz, 1997) มากกว่าที่จะเน้นในแง่ของถ้อยคำที่แสดงวัจนกรรม เพื่อต้องการชี้ให้เห็นว่าในวาทกรรมการเมืองไทยมีการใช้การสาปแข่งและการสาบานทำหน้าที่สื่อสารอย่างไร ซึ่งน่าจะช่วยให้เข้าใจวาทกรรมการเมืองของไทยได้อีกแง่มุมหนึ่ง

## 2. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการเลือกข้อมูลเพื่อใช้เป็นข้อมูลด้านภาษาสำหรับการวิเคราะห์หน้าที่ของถ้อยคำสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองไทย ผู้วิจัยได้กำหนดแหล่งข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ คำให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนของนักการเมืองและบุคคลที่มีบทบาททางการเมืองไทย ที่ปรากฏถ้อยคำแสดงการสาบานและสาปแช่ง จากหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับภาษาไทย ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยเลือกหนังสือพิมพ์รายวัน 5 อันดับแรกที่ปรากฏในฐานข้อมูล matichon e-library ได้แก่ มติชน ผู้จัดการรายวัน ข่าวสด ไทยโพสต์ และคมชัดลึก เพื่อเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมด และกำหนดช่วงระยะเวลาตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2551 – พฤษภาคม พ.ศ. 2557 หรือตั้งแต่รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จนถึงรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เนื่องจากเป็นรัฐบาลที่อยู่ในช่วงหลังเกิดการรัฐประหาร พ.ศ. 2549 จนกระทั่งถึงการรัฐประหาร พ.ศ. 2557 ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นช่วงเวลาที่สถานการณ์การเมืองไทยมีความเข้มข้นและมีเหตุการณ์สำคัญทางการเมืองเกิดขึ้นหลายเหตุการณ์ อาทิ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกลับมาชุมนุมอีกครั้ง ในเดือนธันวาคม 2551 ได้บุกยึดท่าอากาศยานดอนเมืองและสุวรรณภูมิเพื่อกดดันให้นายกรัฐมนตรีสมัคร สุนทรเวช และสมชาย วงศ์สวัสดิ์ ออกจากตำแหน่ง นอกจากนี้ยังมีการปราบปรามประชาชนอย่างรุนแรงในเดือนเมษายนปี 2552 และเมษายน-พฤษภาคมปี 2553 ต่อมาเกิดการประท้วงต่อต้านรัฐบาลตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2556 ถึงพฤษภาคม 2557 โดยกลุ่ม กปปส. และถ้าหากพิจารณาแล้ว ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2551-2557 เกิดการชุมนุมใหญ่ทางการเมืองที่นำไปสู่ความรุนแรงถึง 8 ครั้ง จนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอำนาจการเมือง เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ประชาชนและสื่อมวลชนให้ความสนใจข่าวการเมืองเป็นจำนวนมาก

หลังจากกำหนดขอบเขตของข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลคำให้สัมภาษณ์ของนักการเมืองและผู้ที่มีบทบาททางการเมืองไทยที่ปรากฏถ้อยคำแสดงการสาบานและสาปแช่ง จากฐานข้อมูล matichon e-library โดยค้นหาคำสำคัญ (keyword) คำว่า “นักการเมือง” “สาบาน” และ “สาปแช่ง” หรือ “แช่ง” จากหัวข้อข่าวทั้งหมดที่มีการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับภาษาไทย 5 รายชื่อตามที่กำหนดไว้ หากไม่พบคำสำคัญเหล่านี้ก็จะพิจารณาจากบริบทข้อความตามโครงสร้างและองค์ประกอบของการสาปแช่งและสาบาน โดยผู้วิจัยจะตัดเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น การแสดงความคิดเห็นของนักข่าว การเขียนสรุปข่าว รวมถึงเนื้อหาข่าวส่วนอื่นๆ ที่ไม่ปรากฏถ้อยคำสาปแช่งและสาบานออก เพื่อให้เหลือเพียงข้อมูลที่มีถ้อยคำสาปแช่งและสาบานเท่านั้น ทั้งนี้ หากผู้วิจัยพบว่าคำให้สัมภาษณ์ได้ซ้ำกันหรือเป็นข่าวเดียวกัน แม้จะมาจากหนังสือพิมพ์ต่างชื่อ ผู้วิจัยจะถือว่าเป็นข้อมูลเดียวกัน

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตีความเจตนาโดยอาศัยข้อความแวดล้อม (circumstance) (Yule, 2000) ถ้อยคำแสดงการสาบานและสาปแช่ง ตามมุมมองของทฤษฎีวิัจจนกรรมที่มองว่า เมื่อผู้พูดกล่าวถ้อยคำใดๆ ออกมาก็ตาม ถ้อยคำเหล่านั้นย่อมแสดงถึงหน้าที่หรือเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ ซึ่ง

ถ้อยคำเหล่านั้นอาจสามารถสื่อเจตนาในการสื่อสารของผู้พูดได้มากกว่าหนึ่งอย่าง ดังนั้น ผู้ฟังจึงมีหน้าที่ ค้นหาความหมายหรือตีความ โดยอาศัยบริบทตัวภาษา (co-text) หรือข้อความแวดล้อม และบริบท (context) ที่การสนทนากำลังดำเนินอยู่มาช่วยในการพิจารณา เพราะบริบทสามารถทำให้เราเข้าใจเจตนาในการสื่อสารได้ชัดเจนยิ่งขึ้น (ทรงธรรม อินทจักร, 2550; 2554)

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังนำแนวคิดบางส่วนของทฤษฎีภาษาศาสตร์หน้าที่เชิงระบบมาเป็นแนวทางในการพิจารณาหน้าที่ของถ้อยคำแสดงการสาบานและสาปแช่งด้วย โดยทฤษฎีภาษาศาสตร์หน้าที่เชิงระบบมองว่า ภาษาที่ปรากฏในตัวบทนอกจากจะแสดงให้เห็นระบบของภาษาที่ทำให้ถ้อยคำเรียบเรียงอยู่ในตัวบทอย่างมีตรรกะ (logical) ทำให้ตัวบทมีความเป็นข้อความ (discourse) ชะนะเดียวกัน ตัวบทยังทำหน้าที่ แสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด (ผู้ส่งสาร) กับผู้ฟัง (ผู้รับสาร) อีกด้วย (Halliday, 1985) โดยผู้พูดอาจอาศัยตัวบทแสดงความสัมพันธ์ของตนกับตัวบท (หรือเรื่องที่ต้องการจะสื่อ) เช่น การเลือกใช้คำศัพท์ต่างๆ การใช้น้ำเสียง เพื่อให้ผู้รับสารคิดหรือรู้สึก หน้าที่ทางความคิด (ideational function) ของตัวบทที่ปรากฏ ถ้อยคำสาบานหรือสาปแช่ง พบว่า จะเป็นตัวบทที่มีเนื้อหาหรือการแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมือง หรือแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาหรือภาวะวิกฤตของผู้พูดซึ่งเป็นนักการเมืองหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมืองนั่นเอง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ตัวบทหนึ่งๆ ทำหน้าที่ทางการสื่อสารใน 3 ลักษณะ อันได้แก่ หน้าที่ทางตัวบท หน้าที่ทางการปฏิสัมพันธ์ และหน้าที่ทางความคิด ที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน

### 3. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ในแง่ของการแสดงเจตนาของถ้อยคำสาปแช่งและสาบานที่ปรากฏในวาทกรรมการเมืองนั้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูด (คือ นักการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง) ใช้ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองเพื่อสื่อเจตนาหลัก คือ การโน้มน้าวให้ผู้อื่นเชื่อถือในคำพูดของตน หรือก็คือ การทำให้ตนเองน่าเชื่อถือและลดความน่าเชื่อถือของผู้อื่น หากพิจารณาในแง่ของหน้าที่การสื่อสาร พบว่า ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานแสดงหน้าที่ทางวาทกรรม ได้แก่ การปฏิเสธข้อกล่าวหา การแสดงความบริสุทธิ์ใจ การย้ำความจริง การลดความน่าเชื่อถือและโจมตีฝ่ายตรงข้าม การสัญญาและการตักเตือน

#### 3.1 การปฏิเสธข้อกล่าวหา

การสาปแช่งและสาบานทำหน้าที่ในการปฏิเสธข้อกล่าวหา เนื่องจากผู้พูดใช้การสาปแช่งหรือสาบานในการแสดงการไม่รับหรือไม่ยอมรับข้อกล่าวหาหรือข้อสันนิษฐานของผู้อื่นที่ได้เกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้ ผู้พูดมักจะกล่าวอ้างถึงเหตุอันเป็นข้อกล่าวหาก่อน แล้วจึงใช้การสาปแช่งและสาบานในการปฏิเสธข้อกล่าวหา นั้น จากตัวอย่างที่ 1 เป็นตัวอย่างที่แสดงว่าผู้พูด คือ นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ใช้การสาบานตอบปฏิเสธข้อกล่าวหา

ตัวอย่างที่ 1

สำหรับเรื่องเงินจำนวน 80 ล้านบาทที่นายนิพิฐฐักกล่าวอ้างนั้น ผมไม่ทราบ เรื่องนี้ไม่มี ผมไม่เคยเห็น ตัวเลขเงิน ซึ่งคงต้องสอบถามนายนิพิฐฐักว่าเป็นเงินอะไรและสงสัยใคร ถ้าสงสัยผมจะได้ชี้แจง **ผมขอสาบานว่าไม่มีใครซื้อตำแหน่งได้ในพรรคประชาธิปัตย์** หากมีคนอื่นยื่นได้ ผมพร้อมลาออกทันที ไม่ต้องพิสูจน์ ขอแค่คนออกมายืนยัน ผมจะออกจากตำแหน่งทั้งหมดทั้งเลขาธิการพรรคด้วย คิดว่าการที่นายนิพิฐฐักพูดเป็นการเข้าใจผิด และไม่คิดว่าจะกล่าวหาผม

(สุเทพ เทือกสุบรรณ) (มติชน, 21 ธ.ค. 2551)

จากตัวอย่างเห็นว่า ผู้พูดกล่าวถ้อยคำสาบานเพื่อปฏิเสธข้อกล่าวหาเรื่องการซื้อตำแหน่งในพรรคประชาธิปัตย์ตามที่นายนิพิฐฐัก อินทรมสมบัติ ว่าไม่มีการซื้อตำแหน่งในพรรคประชาธิปัตย์ ผู้พูดใช้คำบางที่สาบาน “ขอสาบาน” ตามด้วยอนุภาค “ว่า” ที่มีคำปฏิเสธ “ไม่มี” เพื่อชี้แจงว่าผู้พูดไม่มีส่วนรู้เห็นกับเรื่องดังกล่าวตามที่ถูกกล่าวอ้าง ที่น่าสังเกตก็คือ เมื่อผู้พูดใช้ถ้อยคำสาบานแล้ว ผู้พูดยังย้ำด้วยข้อความแสดงการรับผิดชอบเพื่อทำให้ถ้อยคำสาบานมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากขึ้น และเพื่อตอกย้ำให้น่าเชื่อว่าถ้อยคำพูดของตนเป็นความจริง นั่นก็คือ การลาออกจากตำแหน่งโดยไม่ต้องพิสูจน์ หากอีกฝ่ายมีพยานมายืนยันว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องจริง

การปฏิเสธข้อกล่าวหา นั้น ผู้พูดอาจใช้การกล่าวถ้อยคำแสดงการสาปแช่งหรือสาบานเพื่อตอบโต้กับผู้ที่กำลังกล่าวหาด้วยการสาปแช่งตนเอง ขณะเดียวกันก็สาปแช่งผู้ที่กล่าวหาด้วย เพื่อตอกย้ำให้เห็นชัดว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวนั้นมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อความที่ผู้พูดกล่าวมีความเป็นจริงอยู่ มิฉะนั้นผู้พูดจะไม่กล้าสาปแช่งให้เกิดผลร้ายต่อตัวเอง และเพื่อให้ทิวี่น้ำหนักความรุนแรงของข้อความที่กล่าวให้มีมากขึ้นจึงต้องตอบโต้ด้วยการสาปแช่งผู้ที่กล่าวหาด้วยเช่นกัน

ตัวอย่างที่ 2

หลัง क्रम.سیمติ มีคนเขียนวิจารณ์ว่ามาหากินกับราคาน้ำตาล ผมได้ 500 ล้านบาท เรื่องนี้หากผมไปยุ่งเกี่ยวแล้วได้สักบาท **ขอให้ม๊อันเป็นไป บรรลัษยวายวอดทั้งวงศ์ตระกูล อย่าได้มีความเจริญในบ้างเมืองนี้อีกต่อไปวันข้างหน้าหมดเลย** แต่หากผมไม่ได้แต่ต้อง ไม่มีผลประโยชน์ ผมทำเพื่อบ้านเมืองของผม เพื่อคนที่เขาปลุกอ้อย **ขอให้คนเขียนคอลัมน์ม๊อันเป็นไป บรรลัษยวายวอด ให้ทันตาเห็น** ข้าวที่ทำมาบาทเดียวไม่เคยแตะ น้ำตาลก็ทำให้ ผมเป็นคนทำให้ ไม่ได้ทำเอา เพราะหากรอถึงเดือนพฤศจิกายน ที่เป็นฤดูน้ำตาลใหม่ นายกฯ อาจไม่ใช่ นายสมค์ก็ได้

(สมค์กร สุนทรเวช) (ข่าวสด, 5 พ.ค. 2551)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า ถ้อยคำสาปแช่งปรากฏตามหลังข้อความที่เป็นข้อกล่าวหาที่มีต่อตัวผู้พูดคือ นายสมค์กร สุนทรเวช ถ้อยคำสาปแช่งระบุผลที่จะเกิดขึ้นจากการสาปแช่งมีน้ำหนักรุนแรง เพราะประกอบ

ไปด้วยถ้อยคำที่กล่าวถึงผลร้ายหลายส่วน คือ (1) *ขอให้มันอันเป็นไป* (2) *บรรล้วยาวรอดทั้งวงศ์ตระกูล* (3) *อย่าได้มีความเจริญในบ้างเมืองนี้อีกต่อไป* (4) *วันข้างหน้าหมดเลย* นอกจากนี้ผู้พูดจะกล่าวสาปแช่งตนเอง เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจแล้ว ยังสาปแช่งกลับเพื่อเป็นการตอบโต้การกระทำของอีกฝ่าย ซึ่งก็คือ นักเขียนคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์ โดยถ้อยคำสาปแช่งแสดงผลร้ายเช่นเดียวกัน คือ *ขอให้คนเขียนคอลัมน์มันอันเป็นไป บรรล้วยาวรอด* แต่ข้อความขยายแสดงผลที่รวดเร็วในระยะเวลานั้นสั้น คือ *ให้ทันตาเห็น* การกล่าวสาปแช่งตนเองที่รุนแรงเช่นนี้จึงน่าจะสร้างความน่าเชื่อถือในคำพูดของผู้พูดได้มากกว่าเรื่องที่พูดเป็นเรื่องจริง และผู้พูดก็ได้มีพฤติกรรมหรือกระทำตามที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด

ลักษณะเช่นนี้ ไม่เพียงแสดงให้เห็นว่าถ้อยคำสาปแช่งช่วยลดทอนความน่าเชื่อถือให้ฝ่ายตรงข้าม แต่ยังช่วยให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาของผู้พูดมีน้ำหนักและความน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้นอีกด้วย

### 3.2 การแสดงความบริสุทธิ์ใจ

การที่ผู้พูดใช้การสาปแช่งหรือสาบานเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ โดยในที่นี้ “การแสดงความบริสุทธิ์ใจ” หมายถึง การแสดงความจริงใจหรือความสุจริตใจของผู้พูด เพราะการสาปแช่งและสาบานไม่เพียงแต่เป็นวิธีที่ผู้พูดใช้กล่าวเพื่อปฏิเสธข้อกล่าวหาเท่านั้น แต่ยังช่วยย้าให้ผู้ฟังเห็นถึงความบริสุทธิ์ใจของผู้พูดได้อีกทางหนึ่งด้วย ดังในตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 3

*ฟังพาอะไรไม่ได้แล้ว ต้องฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ยึดเหนี่ยวสุดท้าย ลงพื้นที่หาเสียงทุกครั้ง ไม่เคยใช้หัวคะแนน ไม่ซื้อเสียงเพราะไม่มีเงินจะซื้อ **ดิฉันขอสาบานต่อหน้าพระแก้วมรกต สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่คู่บ้านเมือง ดิฉันไม่เคยมีหัวคะแนน** ที่ผ่านมามาหาเสียงด้วยความบริสุทธิ์ แต่กลับถูกกลั่นแกล้งและรังแก*

(สรชา วีระชาติวัฒนา) (ข่าวสด, 13 ก.พ. 2552)

ในตัวอย่างที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นอกจากผู้พูดจะออกมาปฏิเสธข้อกล่าวหาในเรื่องการมีหัวคะแนนแล้ว ยังพยายามอธิบายเหตุผลต่างๆ พร้อมทั้งกล่าวถ้อยคำสาบาน เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจให้ผู้ฟังเห็นว่าตนมิได้กระทำเรื่องดังกล่าวตามที่ถูกกล่าวหา

การที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำแสดงการสาปแช่งหรือสาบานเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดทำทุกอย่างด้วยความจริงใจและไม่มีเจตนาอื่นเคลือบแฝง ถ้อยคำสาปแช่งหรือสาบานในตัวอย่างที่ 4 ทำให้เห็นว่าผู้พูดใช้ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานเพื่อย้ำข้อความที่แสดงความบริสุทธิ์ใจหรือความจริงใจของตนเองที่นำมาข้างหน้า



ตัวอย่างที่ 4

ที่ทำเพราะเราต้องการช่วยชาวไร่อ้อย กลับโดนด่าว่าได้กำไร ผมได้ 500 ล้านบาท สุวิทย์ได้เท่าไรไม่รู้ แต่มันเป็นเรื่องที่บังเอิญ เพราะชาวไร่อ้อยร้องเรียนมาวันพฤหัสบดี วันเสาร์ผมไปพบ นำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการรัฐมนตรี วันอังคารต่อมา ทำงานรวดเร็วจนถูกด่า แต่ผมจะบอกว่าที่ทำให้เกษตรกรผมทำให้ ไม่ได้ทำเอา ไม่อยากสับสนสาบาน แต่ถ้าไปกินเขาหนึ่งบาทก็ขอให้มือนเป็นไปก็แล้วกัน

(สมัคร สุนทรเวช) (มติชน, 19 มิ.ย. 2551)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่า ผู้พูดได้ให้ความถึงเรื่องที่ตนเองถูกผู้อื่นกล่าวหา พร้อมทั้งปฏิเสธข้อกล่าวหา นั้น แต่อาจจะเกรงว่าผู้ฟังจะไม่เชื่อในคำพูดของตน ผู้พูดจึงกล่าวถ้อยคำสาปแช่งตนเองเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจให้ผู้อื่นเห็นว่า ตนทำงานด้วยความตั้งใจอย่างแท้จริงและไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดๆ ตามที่ถูกกล่าวหา

### 3.3 การย้ำความจริง

ผู้พูดกล่าวถ้อยคำแสดงการสาปแช่งหรือสาบานในการขยายความหมายของข้อความที่นำมาข้างหน้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้อความที่ผู้พูดได้กล่าวมาก่อนหน้านั้นเป็นความจริง ดังนั้นเพื่อเป็นการย้ำความจริงของข้อความข้างหน้านั้น ผู้พูดจึงใช้ถ้อยคำสาปแช่งและสาบาน เพื่อให้คำพูดของตนมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ

ตัวอย่างที่ 5

ในวันที่ 26 ส.ค. ที่พันธมิตรฯ บุกลงานีโทรทัศน์ NBT ในขณะที่มีการถ่ายทอดสดบริเวณสะพานมอญวานรังสรรค์ โดยนายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ แกนนำพันธมิตรฯ ได้ประกาศว่า ขณะนี้ยึด NBT ได้แล้ว และนายสนธิก็สั่งให้นายวัชระไปที่ NBT เอาเป็นว่า ถ้าผมพูดไม่จริงขอให้ครอบครัวมีอันจับหาย หายนะ อย่าให้ได้ดิบได้ดีเลย

(จตุพร พรหมพันธุ์) (ไทยโพสต์, 20 พ.ย. 2551)

ในตัวอย่างที่ 5 ผู้พูดกล่าวถ้อยคำสาปแช่งตัวเองและครอบครัวเป็นการย้ำอนุพากย์ “ถ้าผมพูดไม่จริง” เพื่อสื่อความหมายว่าผู้พูดพูดความจริง โดยย้ำน้ำหนักของความจริงของข้อความที่กล่าวมาแล้วด้วยการสาปแช่งตนเองและครอบครัวให้เกิดผลร้าย เพื่อให้เห็นว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวมาก่อนหน้านั้นเป็นเรื่องจริง และสามารถเชื่อถือได้ มิฉะนั้นผู้พูดคงไม่กล้าจะนำตัวเองและครอบครัวมาเสี่ยงกับการสาปแช่ง

### 3.4 ลดความน่าเชื่อถือและการโจมตีฝ่ายตรงข้าม

ผู้พูดกล่าวถ้อยคำสาปแช่งหรือสาบานเพื่อกล่าวหาหรือสร้างข้อกล่าวหาให้แก่ฝ่ายตรงข้าม เป็นการโจมตีหรือลดความน่าเชื่อถือให้กับฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันก็เป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับผู้พูดด้วยเช่นเดียวกัน การลดความน่าเชื่อถือโดยโจมตีฝ่ายตรงข้ามที่พบมักเป็นการกล่าวถ้อยคำสาบานในลักษณะของการทำให้ฝ่ายตรงข้ามสาบาน ดังที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 6 และตัวอย่างที่ 7

ตัวอย่างที่ 6

ทุกคนในพื้นที่รู้หมดว่าใครเป็นใคร เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ถือว่าพรรคประชาธิปัตย์อยู่เบื้องหน้า ไม่ได้อยู่เบื้องหลัง อย่างกรณีที่มีการออกมาต่อต้านที่ จ.ภูเก็ต ผมขอทำให้ ส.ส.ในพื้นที่พรรคประชาธิปัตย์ กล้าไปสาบานต่อหน้าหลวงพ่อแช่มหรือไม่ว่าไม่เป็นความจริง

(จตุพร พรหมพันธุ์) (ข่าวสด, 18 พ.ค. 2555)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การที่ผู้พูดกล่าวทำทนายให้ผู้อื่นกระทำการสาบานนั้น ก็เปรียบเสมือนเป็นการสร้างข้อกล่าวหาหรือกล่าวโจมตีอีกฝ่ายทางอ้อมนั่นเอง เพราะถ้าหากอีกฝ่ายไม่สาบาน ก็เท่ากับเป็นการยอมรับว่าตนมีพฤติกรรมตามที่ผู้พูดกล่าวหาจริง การทำสาบานเช่นนี้จึงเป็นเครื่องมือของการลดความน่าเชื่อถือของผู้อื่น ซึ่งก็คือผู้ที่ถูกทำให้สาบาน ขณะเดียวกันก็เป็นการแสดงความกล้าของผู้พูดที่กระทำการทำทนายเช่นนี้ได้ อันจะนำมาซึ่งการสร้างความน่าเชื่อถือว่าผู้พูดกล่าวความจริง

ตัวอย่างที่ 7

พ.อ.สรรเสริญ เคยให้สัมภาษณ์พาดพิงถึงกรณีการเสียชีวิต 91 ศพ ว่า ทหารไม่ได้เป็นผู้กระทำ แต่มีคนบางกลุ่มพยายามยัดเยียดให้ทหารกระทำ ซึ่งเป็นคำพูดที่ไม่รับผิดชอบเลย **ดิฉันขอทำให้ พ.อ.สรรเสริญ ไปสาบานที่ วัดพระแก้ว ว่าทหารไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตจริง**

(พะเยาว์ อัคฮาด) (มติชน, 2 ก.ค. 2554)

จากตัวอย่าง เห็นได้ว่าผู้พูดทำทนายให้ฝ่ายตรงข้ามที่เป็นคู่กรณีหรือคู่ขัดแย้งในการกล่าวข้อความข้างต้น กระทำการสาบานนั้น นอกจากจะเป็นการสร้างข้อกล่าวหาให้อีกฝ่ายแล้ว ยังเป็นการทำลายความน่าเชื่อถือของฝ่ายตรงข้ามอีกทางหนึ่งด้วย เพราะถ้าหากอีกฝ่ายไม่รับคำทำหรือไม่ไปสาบาน ก็จะทำให้คำพูดของอีกฝ่ายที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านั้นไร้น้ำหนักและขาดความน่าเชื่อถือไปในทันที

### 3.5 การสัญญาและการเตือน

จากข้อมูลวาทกรรมการเมืองที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์พบการใช้ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานเพื่อแสดงการสัญญากับผู้ฟัง ขณะเดียวกันก็เป็นการเตือนไปยังบุคคลเป้าหมายด้วย ผู้พูดย้ำการสัญญาว่าจะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งต่อผู้ฟังให้มีน้ำหนักมากขึ้นด้วยการสาบานนำหน้าข้อความที่แสดงการสัญญา เพื่อให้คำมั่นกับผู้ฟังว่าจะทำตามคำพูดอย่างแน่นอน

ตัวอย่างที่ 8

*ผมสาบานต่อหน้า เสด็จพ่อ ร.5 เสด็จเตี้ยกรมหลวงชุมพรฯ และต่อหน้าประชาชนทุกคน ว่า ตราบใดที่ลูกคนนี้ยังมีลมหายใจอยู่ ผมจะต้องเอาหนวดให้ตายให้ได้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนจะต้องเอามาติดคุกจนตาย ไม่ว่าจะไปสวยสุขกับเงินที่ได้ที่ไหนก็ตามก็จะลากออกมาติดคุกจนตาย*

(สนธิ ลิ้มทองกุล) (ผู้จัดกรรไกรวัน, 11 ก.ค. 2551)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดกล่าวถ้อยคำสาบานเพื่อให้คำมั่นสัญญากับผู้ฟังว่า ตราบใดที่ผู้พูดยังมีชีวิตอยู่ จะต้องนำตัวนายหนวด บัทมะ มารับโทษจำคุก การสาบานที่นำหน้าข้อความสัญญานั้นเป็นการแสดงความหนักแน่นของข้อความสัญญาที่ตามมา น้ำหนักของการสัญญามีมากขึ้นก็ด้วยการสาบานโดยการอ้างอิงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ได้แก่ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หรือในแวดวงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักจะเรียกพระนามว่า “เสด็จพ่อ ร.5” หรือ อ้างถึงกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ที่ในแวดวงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มักจะเรียกพระนามว่า “เสด็จเตี้ยกรมหลวงชุมพรฯ” การอ้างถึงการสาบานต่อหน้าเป็นการเสนอข้อความเชิงประจักษ์เพื่อแสดงหลักฐานให้ผู้ฟังเห็นชัดว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ และเป็นความจริงที่ผู้พูดจะต้องกระทำให้เกิดขึ้นตามที่เอ่ยอ้างไว้

การใช้ถ้อยคำสาบานเพื่อแสดงการสัญญาในสิ่งที่ผู้พูดจะกระทำที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 8 นั้น อาจสื่อเจตนาเตือนไปยังบุคคลเป้าหมาย คือนายหนวด บัทมะ ได้ด้วย เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้พูดจะกระทำจริง การเตือนเช่นนี้เป็นเหมือนการเตือนทางอ้อม ในข้อมูลวาทกรรมการเมือง ยังพบว่าผู้พูดมีการใช้การที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำแสดงการสาปแช่งเพื่อแสดงการเตือนไปยังบุคคลเป้าหมายโดยตรง ดังที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 9

ตัวอย่างที่ 9

*มีคำกล่าวที่ว่า ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่มีวันเลิกรา เมื่อนายกฯ ประกาศให้ทราบว่าจะมีการยุบสภา ในระยะเวลาวันนี้หรือวันพรุ่งนี้ ก็จะมีผลทำให้สภาฯ ชุดที่ 23 ต้องสิ้นสุดลง และเราทั้งหลายก็ต้องแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเอง ท่านใดที่ลงสมัครรับเลือกตั้งก็ขอให้กลับมาเป็นอีก แต่หากกลับมาแล้วไม่มาประชุม ขาดประชุมบ่อย ทำให้สภาฯ ล่มก็ขออย่าให้ได้กลับมาเป็น ส.ส.อีกเลย สำหรับผมคงขอหยุดพักจากการเมือง*

(ชัย ชิดชอบ) (ไทยโพสต์, 4 พ.ค. 2554)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดกล่าวถ้อยคำสาปแช่งเพื่อตักเตือนบุคคลเป้าหมายคือ นักการเมืองรุ่นน้อง ว่าถ้าหากได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว แต่กลับไม่เข้ามาทำหน้าที่ ขาดประชุมจนทำให้สภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถประชุมเพื่อปฏิบัติงานบริหารประเทศได้ ก็ไม่ควรกลับมา ทำหน้าที่เป็นผู้แทนราษฎรอีก แต่ผู้พูดตอกย้ำคำพูดของตนด้วยการใช้ถ้อยคำสาปแช่งนักการเมืองที่มี พฤติกรรมดังกล่าวในลักษณะของการเตือนล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ เป็นการเน้น ความหมายเชิงตักเตือนให้แก่ักการเมืองนั่นเอง

#### 4. สรุปและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ในแง่ของการแสดงเจตนาของถ้อยคำสาปแช่งและสาบานที่ปรากฏในวาทกรรม การเมืองนั้น ผู้วิจัยพบว่า “ผู้พูด” (ซึ่งก็คือ นักการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองไทย) ใช้ถ้อยคำ สาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองเพื่อสื่อเจตนาหลัก คือ การโน้มน้าวให้ผู้อื่นเชื่อถือในคำพูดของ ตน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การทำให้ตนเองน่าเชื่อถือ และลดความน่าเชื่อถือของผู้อื่น หากพิจารณาในแง่ของ หน้าที่การสื่อสาร พบว่าถ้อยคำสาบานและสาปแช่งแสดงหน้าที่ทางวาทกรรม ได้แก่ การปฏิเสธข้อ กล่าวหา การแสดงความบริสุทธิ์ใจ การย้ำความจริง การลดความน่าเชื่อถือและโจมตีฝ่ายตรงข้าม และการ สัญญาและการตักเตือน

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังเผยให้เห็นว่า ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานที่ปรากฏในวาทกรรม การเมืองของไทยมีลักษณะของความเป็นกลยุทธ์ทางวาทกรรมที่มุ่งแสดงเจตนาหลักของผู้พูดในการที่จะ โน้มน้าวชักจูงผู้ฟัง (ซึ่งก็คือ นักข่าว ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ ประชาชนทั่วไปที่น่าจะได้รับข่าวสารบ้านเมืองผ่าน สื่อหนังสือพิมพ์) ให้เชื่อถือในสิ่งที่ผู้พูดหรือนักการเมือง (รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องทางการเมือง) ได้พูดออกมา ว่าเรื่องราวที่ตนกล่าวถึงนั้นเป็นความจริง การสาปแช่งและสาบานมีส่วนในการตอกย้ำและเพิ่มน้ำหนัก ให้กับถ้อยคำพูดของนักการเมืองให้ดูน่าเชื่อถือ น่าเชื่อว่าจะ “จริง” และมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ ยิ่งแสดง การสาปแช่งตัวเองเพื่อให้เกิดผลร้ายเท่าไร ก็ยิ่งเป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับผู้พูดยิ่งขึ้นเท่านั้น ขณะเดียวกันบุคคลเป้าหมายหรือฝ่ายตรงข้ามก็จะถูกลดทอนความน่าเชื่อถือลงไป ข้อกล่าวหาใดๆ ที่ผู้อื่น ได้กระทำต่อผู้พูด จึงล้วนเป็นสิ่งที่ไม่เชื่อไม่ได้ ไม่เป็นความจริง ไม่ว่าเรื่องดังกล่าวจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ จริง อย่างไรก็ตาม การสื่อสารของผู้พูดที่ประกอบไปด้วยถ้อยคำสาปแช่งและสาบานช่วยให้คำพูดของ นักการเมืองน่าเชื่อว่าเป็นความจริง ทั้งยังช่วยกลบเกลื่อนความเป็นจริงที่เกิดขึ้นตามข้อกล่าวหาต่างๆ ได้ อีกทางหนึ่งด้วย จะเห็นได้ชัดจากการที่ผู้พูดทำให้อีกฝ่ายกระทำการสาบาน ถ้าอีกฝ่ายไม่รับคำทำสาบาน นั้น ก็ยอมทำให้ผู้อื่นมองว่า มีพฤติกรรมตามที่ผู้พูดกล่าวหาจริงๆ จึงไม่กล้าสาบาน ดังนั้น การทำสาบาน จึงเปรียบเสมือนอาวุธที่ใช้สร้างข้อกล่าวหาและทำลายความน่าเชื่อถือของอีกฝ่ายในเวลาเดียวกัน อาจ กล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า การสาปแช่งและสาบานในวาทกรรมการเมืองนั้นถูกใช้เป็น “อาวุธ” เพื่อรุกไล่ฝ่าย

ตรงข้าม ในขณะที่เดียวกัน เมื่อฝ่ายตนถูกโจมตีก็ใช้ถ้อยคำเหล่านี้เป็น “โล่กำบัง” เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องเอาไว้ การสาปแช่งและการสาบานจึงเป็นการใช้วาทศิลป์เพื่อสร้างทั้ง “ทางหนี” และ “ที่โล่” ให้แก่นักการเมืองได้ในเวลาเดียวกัน แม้ว่าบางครั้งเรื่องที่นักการเมืองถูกกล่าวหาอาจจะมีส่วนจริงอยู่บ้างก็ตาม แต่ด้วยการสื่อสารอย่างมีศิลปะโดยอาศัยถ้อยคำสาปแช่งและสาบาน จึงทำให้ยังรักษาหน้าหรือภาพลักษณ์ด้านบวกของพวกเขาเอาไว้ได้

บทความนี้มีได้มีวัตถุประสงค์ที่จะเสนอว่าถ้อยคำพูดของนักการเมืองเป็นความจริงหรือไม่จริง เชื่อถือได้หรือไม่ได้ แต่ต้องการชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักการเมืองสื่อสารอยู่นั้น ประกอบไปด้วยเจตนาหลักก็คือ ต้องการสร้างความน่าเชื่อถือให้กับตนเอง และลดทอนความน่าเชื่อถือของผู้อื่นหรือฝ่ายตรงข้าม ไม่ว่าเรื่องที่มีการกล่าวถึงหรือที่เป็นข้อกล่าวหาที่มีต่อนักการเมืองจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ก็ตาม การสื่อสารของนักการเมืองด้วยการชี้แจงข้อมูล พร้อมด้วยถ้อยคำสาปแช่งและสาบานได้ทำให้ค่าความเป็นจริงของข้อกล่าวหาเหล่านั้นดู “ด้อยค่า” ลงไป และในทางตรงข้าม กลับ “เพิ่มค่า” ความน่าเชื่อถือให้กับผู้พูดหรือนักการเมืองมากขึ้น

ไม่ว่าถ้อยคำพูดจะมีลักษณะอย่างไรก็ตาม ที่สุดแล้ว นักการเมืองเหล่านี้ก็พยายามที่จะสร้างวาทกรรม “ความน่าเชื่อถือ” ให้กับตนเอง เพื่อผลสุดท้ายก็คือ ต้องการได้รับการสนับสนุนจากประชาชนและสื่อมวลชน ให้ตนเองดำรงอยู่ในสถานะของนักการเมืองไทยต่อไป

อย่างไรก็ดี จากผลการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ในระดับหนึ่งว่า ถ้อยคำสาปแช่งและสาบานของนักการเมืองนั้นเป็นแค่เพียง “วาทกรรมการเมือง” ประเภทหนึ่งที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือเรียกคะแนนนิยมให้แก่ตนเองและพวกพ้องเท่านั้น อนึ่ง ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านและช่วยให้เข้าใจธรรมชาติของการสื่อสารทางการเมืองมากขึ้น เพื่อที่จะได้ไม่ต้องตกเป็นเหยื่อ “คารม” ของนักการเมืองอีกต่อไป

## 5. ข้อเสนอแนะ

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาหน้าที่ของการสาปแช่งและสาบานในบริบททางการเมือง โดยเก็บข้อมูลจากสื่อหนังสือพิมพ์เพียงแหล่งเดียวเท่านั้น จึงอาจทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลเกิดข้อจำกัดด้านการพิจารณาอวัจนภาษาและปรักขณภาษา เช่น น้ำเสียงของผู้พูด การใช้สายตา การแสดงสีหน้า ท่าทาง เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่า หากมีการศึกษาในอนาคตควรมีการเก็บข้อมูลจากแหล่งอื่นๆ อาทิ เทปบันทึกการอภิปรายทางการเมืองหรือการประชุมสภาผู้แทนราษฎร รายการที่เชิญนักการเมืองไปสัมภาษณ์ เป็นต้น เพื่อให้การวิเคราะห์มีความชัดเจนและครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

## บรรณานุกรม

### ภาษาไทย

- กนิษฐา กนิษฐายน. (2547). *วัจนกรรมอ้อมในประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในงานแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. (2532). *ขุนช้างขุนแผนฉบับอ่านใหม่*. กรุงเทพฯ: สยามรัฐ.
- จันทิมา เอี่ยมมานนท์. (2539). *การใช้ภาษาในคำปราศรัยหาเสียง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิมา เอี่ยมมานนท์. (2549). *การศึกษาวาทกรรมเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อเอดส์ในสังคมไทยแนวปฏิสัมพันธ์วิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิมา อังคพณิชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, บรรณาธิการ. (2547). *รู้ทันภาษา รู้ทัน การเมือง: ทักษะคนสมัย*. กรุงเทพฯ: ขอคิดด้วยคน.
- ณิชภา เครือเอม. (2552). *การศึกษาวัจนกรรมการตาทนในกลุ่มตัวอย่างนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทัศนีย์ เมฆถาวรวัฒนา. (2541). *วัจนกรรมการขอโทษในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทรงธรรม อินทจักร. (2550). *แนวคิดพื้นฐานด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทรงธรรม อินทจักร. (2554). *ภาษา เจตนา และบริบท*. ใน *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. ปทุมธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นุชนารถ เพ็งสุรียา. (2549). *การใช้ภาษาเพื่อแสดงการตำหนิของคนไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2545). *การตอบรับคำขอโทษในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

- ถ่าย เจ้. (2554). *วจนกรรมในการขอร้องและการปฏิเสธระหว่างพนักงานขายและลูกค้าชาวจีน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2547). “ภาษา อำนาจ และการเมือง” ใน *เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และ คณะ, ดร.. รู้ทัน ภาษา รู้ทันการเมือง*. กรุงเทพฯ: ขอคิดด้วยคน.
- วีรนาถ เตชะวิบูลย์วงศ์. 2555. *การตอบการตำหนิในบทภาพยนตร์ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภชัย ตีระวิชัย. (2557). “การขอพรต่อเทพเจ้าให้ส่วย: ค่านิยมกับความต้องการของมนุษย์”. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร* ปีที่ 36 (2): 204-228.
- สาวิตรี คทวณิช. (2549). *วาทกรรมศึกษาเพื่อการวิจัยทางสังคม: กรอบทฤษฎีเพื่อการ วิจัยเชิงประจักษ์ ใน กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมมานนท์. มองสังคมผ่านวาทกรรม*. หน้า 23-48. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาวิตรี คทวณิช. (2557). *การเมืองเรื่องปฏิเสธ: กรณีศึกษารัฐบาลนายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร*. *วารสารภาษาและภาษาศาสตร์* ปีที่ 33 (1): 62-86.
- อาทิตย์ ศรีจันทร์. (2552). *องค์พยานในการกระทำสัตย์สาบานในพระไอยการลักษณะ พยานและลักษณะพิสูจน์ดำเนินด้วยเพลิง*. *วารสารมนุษยศาสตร์* ปีที่ 16 (2): 133-146.
- \_\_\_\_\_. (2552). *การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมคำสัตย์สาบานของไทย*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีไทยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อันธิกา ธรรมเนียม. (2549). *การแสดงวจนกรรมการขอโทษของทหารบก*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

## ภาษาอังกฤษ

- Abdel-Jawad, H. (2000). A linguistic and sociopragmatic and cultural study of swearing in Arabic. *Language, Culture and Curriculum* 13 (2): 217-240.
- Austin, J. (1962). *How to Do Things with Words*. Oxford: Oxford University Press.

- Avdikos, E. Gr. (2011). May the devil take your head and brain: the curses of Karpathos, Greece, social counterstructures, and the management of social relations. *Journal of American Folklore* 124 (492): 88-117.
- Bitz, A. (2013). *The Nature Of Cursing: Efficacy, Femininity and Revenge in Shakespeare's Curses* (Master's Thesis). Montana State University, Bozeman, Montana.
- Demianova, Y. (2014). Cursing as a part of conflict speech genre. *Mizhnarodny News: Kulturologiya* 2 (3): 191-198.
- Gruber, H. (1993). Political language and text vagueness. *Pragmatics* 3: 11-28.
- Gumperz, J. (1982). *Discourse Strategies*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Halliday, M. (1994). *Introduction to Functional Grammar*. 2<sup>nd</sup> edition. London: Edward Arnold.
- Halliday, M. and Hasan, R. (1985). *Language: Context and Text*. Burwood, Vic; Deaken University.
- Harris, S. (1991). Evasive action: how politicians respond to question in political interview. In: Scannell, P. (ed.) *Broadcast Talk*. London: Sage, pp. 76-99.
- Jay, T. (1992). *Cursing in America: A psycholinguistic study of dirty language in the courts, in the movies, in the schoolyards, and on the streets*. Philadelphia: J. Benjamins Pub. Co.
- Nezakat-Alhossaini, M. and Esslami-Rasekh, A. (2013). Maybread run and you run after it the function of cursing in Persian. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 70: 517-525.
- Obeng, S.G. (1997). Language and politics: indirectness in political discourse. *Discourse and Society* 5, 49-83.
- Searle, J. R. (1968). Austin on locutionary and illocutionary acts. *The Philosophical Review* 77: 405-424.
- \_\_\_\_\_. (1969). *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.



- \_\_\_\_\_. (1976). A classification of illocutionary acts. *Language in Society* 5 (1): 1–23.
- Sharifi, Sh. and Ebrahimi, Sh. (2012). Assessing speech acts of curses and prayers in Persian. *Theory and Practice in Language Studies* 2 (9): 1911-1916.
- Sharifi, Sh. and Karimpour, Sh. (2012). Thematic roles and grammatical features of cursing and blessing speech acts in Kurdish (Ilami Dialect). *Studies in Literature and Language* 5 (1): 54-58.
- Tafarroji, M. and Malekzadeh, P. (2015). Assessing speech acts of curses and prayers in Turkish. *Cumhuriyet Science Journal* 36 (3): 1226-1238.
- Watson, L. (1991). Arae: The curse poetry of antiquity. *Classical Philology* 88 (4): 336-340.
- Yule, G. (2000). *Pragmatics*. Oxford: Oxford University Press.

# กลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์ในเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิช<sup>1</sup>

## Pragmatic Strategies in Udom Taepanich's Stand-Up Comedy

พัฒนาศัย พัทธเดช<sup>2</sup>

อุมาภรณ์ สังขมาน<sup>3</sup>

### บทคัดย่อ

วาทกรรมที่สร้างอารมณ์ขันสามารถปรากฏกลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์ได้มากกว่าหนึ่งกลวิธี ซึ่งอุดม แต่พานิชใช้กลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์ในการแบ่งปันเรื่องราวและประสบการณ์ต่าง ๆ ระหว่างตนเองกับผู้ฟัง โดยผู้ฟังอาจต้องมีประสบการณ์หรือความรู้เบื้องหลังจึงสามารถเข้าใจมุกตลกดังกล่าวได้ บทความนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์ที่ปรากฏในประเภทวาทกรรมที่สร้างอารมณ์ขัน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้มาจากการแสดงสดเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิช จำนวน 12 ตอน

จากการศึกษากลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์พบว่าประเภทวาทกรรมที่สร้างอารมณ์ขันสามารถปรากฏกลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์ 10 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ การเสียดสี การกล่าวเกินจริง การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลก การโยงเรื่องสัปดน การตำหนิตนเอง การลวง การพูดเย้าแหย่ผู้ชม การชมตนเอง และการหักมุม นอกจากนี้พบว่าวาทกรรมที่สร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเป็นการสร้างความตลกขบขันด้วยการนำเสนอพฤติกรรม หรือวาทที่ผิดไปจากค่านิยม

**คำสำคัญ:** อุดม แต่พานิช, อารมณ์ขัน, เดี่ยวไมโครโฟน

<sup>1</sup> บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “วาทกรรมที่สร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิช”

<sup>2</sup> นิสิตระดับมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

<sup>3</sup> ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

## Abstract

Speech acts contributing to a sense of humor express several pragmatic strategies. Udom Taepanich, Thailand's popular comedian, also makes use of these pragmatic strategies to share his stories and experiences with audiences. In order to understand his humors, background knowledge is required for them. Research data provided in this article was retrieved from 12 episodes of Udom Taepanich's stand-up comedies.

With the use of pragmatic strategies, the genres of speech acts making humor disclose ten pragmatic strategies: violations of conventions, satire, overstatement, making general matters funny, linking indecency, self-accusation, garden path, engaging audience, self-compliment, and twist ending. Furthermore, there is a relation between speech acts contributing to a sense of humor in Udom Taepanich's stand-up comedy shows and violations of conventions. This creates humors through behaviors, unconventional words, and social norms.

**Keywords:** Udom Taepanich, Humor, Stand-Up Comedy

## 1. บทนำ

การแสดงเดี่ยวไมโครโฟนของอูดม แต่พานิชเป็นหนึ่งในการแสดงที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในประเทศไทย (ไทยรัฐ, 2556) ซึ่งการแสดงเดี่ยว ๆ แตกต่างกับการแสดงทอล์คโชว์ทั่วไป กล่าวคือ การแสดงทอล์คโชว์ทั่วไปจะใช้เวลาตั้งหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง และนำผู้ฟังไปสู่เป้าหมายด้วยการยกตัวอย่างไปเรื่อย ๆ แต่การแสดงเดี่ยวจะมีหัวข้อในการพูดที่หลากหลาย และแต่ละหัวข้อจะพูดไปตามแผนของการแสดง (สุทธิชัย ปัญญโรจน์, 2556) อีกทั้งยังมีการแทรกอารมณ์ขันพร้อมกับการกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมในช่วงนั้น ด้วยการพูดแบบบทพูดเดี่ยว พร้อมกับการใช้ภาษาในการเล่าเรื่องที่ทำให้การแสดงเดี่ยว ๆ ของอูดม แต่พานิชมีความน่าสนใจ

ภาษาที่ใช้ในการแสดงเดี่ยว ๆ ไม่เพียงทำหน้าที่เพื่อแจ้งข้อมูลให้ผู้ฟังรับทราบเท่านั้น แต่ถ้อยคำที่ใช้ยังก่อให้เกิดการกระทำ เรียกว่า “วจนกรรม” อีกด้วย ซึ่งวจนกรรมแต่ละประเภทมีเจตนาที่แตกต่างกัน จันทิมา หวังสมโชค (2549) ได้กล่าวถึงวจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขันว่าสามารถจำแนกเป็นสองกลุ่มคือ วจนกรรมที่มีเจตนาเพื่อสร้างอารมณ์ขัน และวจนกรรมที่มีเจตนาเพื่อใช้สื่อความทั่วไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทการเล่น<sup>4</sup> จากการศึกษาโครงการนำร่องในเรื่องวจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนของอูดม แต่

<sup>4</sup> บริบทการเล่น หมายถึง สถานการณ์ในการสื่อสารที่เป็นเหตุการณ์สมมติ หรือเป็นการแสดง

พานิชพบว่าถ้อยคำที่ใช้ในการแสดงเดี่ยว ๆ มีเจตนาหลัก คือ การสร้างอารมณ์ขัน และมีเจตนารอง คือ เจตนาที่ใช้ในการสื่อความทั่วไป เนื่องจากการแสดงเดี่ยว ๆ มีจุดประสงค์เพื่อสร้างความตลกขบขัน

จากการศึกษาการสร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิช นอกจากเจตนาหลัก และเจตนารองจะมีความน่าสนใจแล้ว กลวิธีที่ใช้นำเสนอความตลกขบขัน มีความน่าสนใจเช่นเดียวกัน ซึ่งกลวิธีการนำเสนอความตลกขบขันโดยทั่วไปอาจจำกัดอยู่เพียงระดับเสียง ระดับคำ ระดับโครงสร้างหรือยึดตามความหมายเป็นหลัก จากการศึกษาโครงการนำร่องพบว่า ความตลกขบขันในเดี่ยวไมโครโฟนจะต้องอาศัยการตีความจากสิ่งที่ยื่นนอกเหนือจากรูปภาษาร่วมด้วย เนื่องจากความตลกขบขันในเดี่ยวไมโครโฟนไม่ได้เกิดจากรูปภาษาเพียงอย่างเดียว แต่สิ่งที่ทำให้เกิดความตลกขบขันอาจเกิดจากบริบท ความรู้พื้นฐานของผู้พูดและผู้ฟังที่มีร่วมกัน และความเข้าใจเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมประกอบกับการตีความ ดังนั้น การศึกษานี้จึงมุ่งเน้นการศึกษากลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยศึกษาจากการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 1 ถึง 10 และตอนพิเศษ 2 ตอน รวมทั้งสิ้น 12 ตอน

## 2. วัจนกรรม

ออสติน (Austin, 1962) ได้เสนอแนวคิดเรื่องวัจนกรรม และให้ความเห็นว่าการแสดงถ้อยคำไม่ได้ทำหน้าที่นำเสนอข้อมูลให้ผู้อื่นทราบเท่านั้น แต่ยังมีพลังทำให้เกิดการกระทำคือถ้อยคำใด ๆ ของผู้พูดไม่ใช่เพียงการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงเจตนาบางอย่างที่ทำให้เกิดการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งวัจนกรรมคือการกระทำโดยใช้คำพูด และวัจนกรรมจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขเหมาะสมของการกระทำนั้น (Searle, 1969: 66-67)

แนวคิดเงื่อนไขเหมาะสมมีผู้เสนอแนวคิดที่สำคัญคือ ออสติน (Austin, 1962) ที่นำเสนอแนวคิดเรื่องเงื่อนไขเหมาะสมสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ประเภทวัจนกรรมโดยมุ่งเน้นสถานการณ์ในการใช้ภาษาที่เป็นทางการ ต่อมาเซิร์ล (Searle, 1969) ได้นำแนวคิดของออสตินมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์การใช้ภาษาที่เป็นทางการน้อยกว่าและครอบคลุมมากกว่า การศึกษานี้จะนำเงื่อนไขเหมาะสมมาเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกข้อมูล และถ้อยคำที่สร้างอารมณ์ขันจะต้องสอดคล้องกับเงื่อนไขเหมาะสมด้วย หากถ้อยคำใดมีเงื่อนไขเหมาะสมไม่ครบถ้วนจะไม่ถือว่าเป็นวัจนกรรมของเงื่อนไขเหมาะสมของการกระทำนั้น ๆ

เงื่อนไขเหมาะสมของวัจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิชจะต้องประกอบด้วยเงื่อนไขทั้งสี่เงื่อนไขซึ่งประยุกต์มาจากเงื่อนไขของเซิร์ล (Searle, 1969) ได้แก่ เงื่อนไขเนื้อหาข้อความ ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวจะต้องมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับการสร้างอารมณ์ขัน เงื่อนไขการเตรียมการ คือกฎพื้นฐานที่เป็นตัวบ่งชี้ว่าวัจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขันมีวัจนกรรมรองเป็นวัจนกรรมประเภทใด เงื่อนไขความจริงใจหมายถึงผู้พูดจะต้องมีความตั้งใจในการกล่าวถ้อยคำเพื่อสร้างความตลกขบขัน และ

เงื่อนไขสุดท้ายคือเงื่อนไขความครบถ้วน กล่าวคือ ผู้พูดจะต้องสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กล่าวมาข้างต้นได้อย่างครบถ้วน จึงถือว่าถ้อยคำดังกล่าวเป็นวัจนกรรม ซึ่งวัจนกรรมหลักในการแสดงเดี่ยว ๆ คือ วัจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขึ้น

งานวิจัยที่มีการนำเงื่อนไขเหมาะสมมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกวัจนกรรมต่าง ๆ อาทิ การศึกษาวัจนกรรมบนป้ายหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครปี 2547 ของบุญโชค เขียวมา (2551) และการศึกษา การใช้วัจนกรรมและกลวิธีทางภาษาบนป้ายหาเสียงเลือกตั้งปี 2554 ของอิงอร พึ่งจะงาม (2554) ซึ่งสิ่งที่แตกต่างกัน คือ การศึกษาของบุญโชค เขียวมาได้ศึกษาการใช้วัจนกรรมตรงและวัจนกรรมอ้อมร่วมด้วย แต่การศึกษาของอิงอร พึ่งจะงามได้มุ่งเน้นศึกษาเฉพาะกลวิธีทางภาษา

### 3. การสร้างอารมณ์ขึ้น

การสร้างอารมณ์ขึ้นในเดี่ยวไมโครโฟนประกอบด้วยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนที่สำคัญสามประเด็น ได้แก่ ทฤษฎีอารมณ์ขึ้น กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้น และบทพูดเดี่ยว ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ทฤษฎีอารมณ์ขึ้นเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของผู้ที่ได้รับฟังเรื่องราวที่เป็นเรื่องตลก และเมื่อทำความเข้าใจในเรื่องตลกนั้นจึงเกิดเสียงหัวเราะ ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับตัวผู้พูด ผู้ฟังและความเข้าใจเรื่องตลกของแต่ละบุคคล เอลเมอร์ (Elmer, 1985: 563-564) ได้สรุปว่าอารมณ์ขึ้นแบ่งออกได้ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีความเหนือกว่า (Superiority Theory) เป็นอารมณ์ขึ้นที่เกิดจากความต้องการของมนุษย์ที่ต้องการมีชัยเหนือศัตรู รวมถึงการหัวเราะเพื่อทำให้ศัตรูมีความรู้สึกที่ด้อยกว่าตนเองด้วย ทฤษฎีความไม่เข้ากัน (Incongruity Theory) เกิดจากปรากฏการณ์ความตลกขบขันที่ประกอบด้วย 2 สิ่งที่ไม่เข้ากัน มนุษย์จะหัวเราะก็ต่อเมื่อมองเห็นความไม่เข้ากันของสิ่งสองสิ่ง และทฤษฎีการปลดปล่อย (Relief Theory) เกิดจากความกดดัน หรือความเครียดที่สะสม จากการอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับ ต่าง ๆ ที่สังคมกำหนด ความรู้สึกกดดันเหล่านั้นอาจถูกปลดปล่อยออกมาในรูปของเสียงหัวเราะ นอกจากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีการใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อสร้างอารมณ์ขึ้นอีกด้วย

กลวิธีการสร้างอารมณ์ขึ้นคือกลวิธีที่ก่อให้เกิดอารมณ์ขึ้น มีสองประเภทหลัก ๆ ได้แก่ กลวิธีทางศัพท์ และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งกลวิธีทางศัพท์เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำ กลุ่มคำ หรือสำนวนเพื่อนำเสนอความตลกขบขันโดยเน้นที่ รูปภาษาเป็นหลัก เช่น การใช้คำพ้องเสียง การใช้คำหยาบคาย

กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ คือกลวิธีที่สร้างอารมณ์ขึ้นด้วยการสื่อความโดยอาศัยบริบท ความรู้พื้นฐานของผู้พูดและผู้ฟังที่มีร่วมกัน รวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับค่านิยมทางสังคม ซึ่งงานวิจัยของกาญจนา เจริญเกียรติบวร (2548) พบว่า กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ การทำให้หลงทางเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้อ่าน

คิดไปทางใดทางหนึ่งก่อน ซึ่งเกิดจากการให้บริบทจนทำให้เกิดความเข้าใจผิด การนำเสนอเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมายเป็นกลวิธีที่ไม่มีข้อมูลที่เป็นบริบททำให้ผู้อ่านเข้าใจผิด แต่จะมุ่งเน้นการนำเสนอเหตุการณ์ หรือพฤติกรรมที่แปลกแหวกแนวแทน การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติคือการไม่ปฏิบัติตามค่านิยมของคนในสังคมที่ผู้คนส่วนใหญ่ยึดถือ การใช้มูลบทเป็นเครื่องมือ คือ เหตุการณ์หรือสิ่งที่ผู้คนส่วนใหญ่ทราบกันโดยทั่วกัน ซึ่งไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงรายละเอียดทุกอย่าง แต่ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งนั้นได้ การประชดที่เป็นการกล่าวถ้อยคำหนึ่ง แต่มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง และการซ่อนมุกที่เกิดจากการอาศัยรูปแบบหรือเนื้อหาที่เป็นที่นิยมกันมากจนทำให้ผู้ฟังเกิดความคาดหวังว่าข้อความที่ตามมาจะต้องเป็นสิ่งแปลก แต่ก็ผิดจากความคาดหมาย และอาจจบลงด้วยเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป จะเห็นได้ว่ากลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์เป็นกลวิธีที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งผู้ฟังจำเป็นต้องเข้าใจวัฒนธรรม และตัวภาษา โดยเฉพาะในกลวิธีที่จำเป็นต้องใช้การตีความ และใช้บริบทเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย ดังที่จันตีมา หวังสมโชค (2549: 40) ได้กล่าวว่า หากผู้ฟังมีความรู้ด้านภาษาไม่พอ หรือไม่เข้าใจบริบทนั้น ๆ อาจไม่รู้ลึกถึงความตลกขบขัน ส่วนการวิเคราะห์กลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์ กาญจนา เจริญเกียรติบวร (2548) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องตลกเรื่องหนึ่งอาจมีการใช้กลวิธีมากกว่าหนึ่งกลวิธี หรือบางกลวิธีอาจเป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีอื่น ๆ เช่น ในงานวิจัยนี้การกล่าวเกินจริงอาจปรากฏร่วมกับการโยงเรื่องสัปดนได้ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน อาทิ

ญาดา ชาญบัญญัติ (2551) ที่ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาในงานเขียนอารมณ์ขันของ เกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา และการศึกษากลวิธีทางภาษาที่สร้างอารมณ์ขันในข้อความทำยรถของหนึ่งฤทัย ชวนะลิขิกร (2554) ซึ่งหนึ่งฤทัย ชวนะลิขิกรได้แยกประเภทของกลวิธีแตกต่างกับญาดา ชาญบัญญัติ โดยแยกกลวิธีที่พิจารณาจากรูปภาษาเพียงอย่างเดียวออกเป็น 2 กลวิธี คือ กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ และกลวิธีทางความหมาย

บทพูดเดี่ยว (monologue) เกิดจากงานเขียนประเภทหนึ่งที่เลียนแบบบทเจรจาของนักแสดงเวที โดยจะสมมติตนเองว่ามีเพียงผู้อ่านเท่านั้นที่เป็นคู่สนทนา กล่าวคือบทพูดเดี่ยวเป็นการสมมติตัวตนของผู้เล่าให้ผู้ฟังรับรู้ผ่านการสวมบทบาท (Kurdi, 2008 อ้างใน ศุภกิจ เจนนพกาญจน์, 2556: 160) ดังนั้นบทพูดเดี่ยว จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในตัวบุคคลผ่านทางถ้อยคำ หรือบทสนทนา ผู้เล่าอาจใช้การพูดคุยกับคู่สนทนาที่ไม่ได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริง หรือใช้การจินตนาการในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยการสร้างตัวละครนั้นขึ้นมา การแสดงเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิชจะมีหัวข้อในการพูดที่หลากหลาย และจะดำเนินตามแบบแผนการแสดงที่อุดม แต่พานิชเขียนขึ้นด้วยตัวเองโดยสังเกตได้จากเครดิตท้ายการแสดง (end credit) ซึ่งมีชื่อของอุดม แต่พานิชเป็นผู้เขียนบท และกำกับการแสดง รวมถึงการสมมติตนเองเป็นบุคคลอื่นประกอบการเล่าเรื่องเพื่อดึงความคิด หรือความรู้สึกทำให้เกิดจินตนาการที่หลากหลาย เมื่อผู้พูดต้องการอธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้ฟังเข้าใจ อีกทั้งอุดม แต่พานิชเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการพูดและการนำเสนอความตลกขบขันจึงทำให้การแสดงเดี่ยว ๆ มีความน่าสนใจ

จากประเด็นที่กล่าวข้างต้นจะเห็นว่าทฤษฎีอารมณ์ขันจะทำให้ทราบถึงที่มาของอารมณ์ขันและการมีส่วนร่วมในการสร้างความตลกขบขัน ส่วนกลวิธีทางวัฒนธรรมจะนำมาใช้ในการจัดกลุ่มการตีความ ซึ่งการสร้างความตลกขบขันนั้นต้องอาศัยการตีความเพื่อให้เข้าใจมุกตลก และบทพูดเดียวนั้นทำให้ทราบลักษณะของรูปแบบ และวิธีการนำเสนอ ซึ่งการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนมีผู้พูดเพียงคนเดียว และมีผู้ฟังเป็นผู้ร่วมเหตุการณ์ อาจกล่าวได้ว่าผู้ฟังอยู่ในฐานะส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ในยุคสมัยนั้นๆ ซึ่งอุดม แต่พานิชอาจใช้บทพูดเดี่ยวเพื่อแฝงความคิดบางอย่างที่มีต่อสังคมไทยโดยผ่านภาษาและความตลกขบขัน อันจะทำให้สามารถวิเคราะห์กลวิธีทางวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน

#### 4. วิธีดำเนินการวิจัย

บทความนี้มีวิธีการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการเก็บข้อมูล ขั้นตอนการคัดเลือกข้อมูล และขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

##### 4.1 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ในขั้นตอนนี้เป็นการเก็บข้อมูลด้วยการสำรวจ และรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นจากแฟนเพจของอุดม แต่พานิช และ [www.naiin.com](http://www.naiin.com) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของบริษัทที่จัดจำหน่ายในเครืออมรินทร์ ปรีณติงพัลลิตซึ่งซึ่งอุดม แต่พานิชเป็นนักเขียนในเครือของบริษัทอมรินทร์ปรีณติงแอนด์พัลลิตซึ่ง จำกัด จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นพบว่าการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิชมีทั้งหมด 10 ครั้ง (ครั้งล่าสุด 15-31 มีนาคม พ.ศ. 2556) และมีการแสดงตอนพิเศษจำนวน 2 ตอน โดยเก็บข้อมูลทั้งหมดจากวีดิทัศน์ที่การแสดงสดเดี่ยวไมโครโฟน เนื่องจากการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนจะมีบันทึกการแสดงสดทุกรอบ อีกทั้งสะดวกต่อการเข้าถึงข้อมูลตามที่เดฟเดสัน (Davedason, 1996) ได้กล่าวไว้ และจะใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling)

##### 4.2 ขั้นตอนการคัดเลือกข้อมูล

ในขั้นตอนการคัดเลือกข้อมูลนี้จะเป็นการนำบันทึกการแสดงเดี่ยว ๗ ของอุดม แต่พานิชตั้งเดี่ยว 1-10 และตอนพิเศษอีก 2 ตอนมาถอดเสียงเป็นตัวอักษร ด้วยวิธีการวิเคราะห์บทสนทนา (conversation analysis) และคัดเลือกเฉพาะถ้อยคำที่สร้างอารมณ์ขัน โดยมีเงื่อนไขเหมาะสม และเสียงหัวเราะของผู้ชม (audience response) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกด้วยการขีดเส้นใต้กำกับถ้อยคำที่เกิดอารมณ์ขันไว้ด้วย

##### 4.3 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการวิเคราะห์กลวิธีทางวัฒนธรรมจะนำเอาถ้อยคำที่คัดเลือก และบริบทที่ได้จากขั้นตอนการคัดเลือกข้อมูล และนำมาจัดกลุ่มการตีความตามแนวคิดทางวัฒนธรรม โดยปรับ

วิธีการวิเคราะห์จากงานวิจัยของกาญจนา เจริญเกียรติบวร (2548) ใช้ในการวิเคราะห์ ทั้งนี้กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ในหนึ่งถ้อยคำอาจปรากฏได้มากกว่าหนึ่งกลวิธี

## 5. กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ในเดี่ยวไมโครโฟน

จากการวิเคราะห์ถ้อยคำที่สร้างอารมณ์ขันจำนวน 609 ถ้อยคำ ผลการศึกษาพบกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ 10 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ การเสียดสี การกล่าวเกินจริง การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลก การโยงเรื่องสับสน การตำหนิตนเอง การลวง การพูดเข้าหาผู้ชม การชมตนเอง และการหักมุม เนื่องจากกลวิธีทาง วัจนปฏิบัติศาสตร์ที่ปรากฏในวัจนกรรมที่สร้างอารมณ์ขันในหนึ่งถ้อยคำสามารถปรากฏได้หลายกลวิธี แต่บทความนี้จะใช้การอธิบายผลการวิจัยเบื้องต้นด้วยการอธิบายกลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ที่ละหนึ่งกลวิธีเท่านั้น โดยอธิบายตามความหมายของแต่ละกลวิธี ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

### 5.1 การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ

การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติเป็นกลวิธีที่กล่าวถึงการไม่ปฏิบัติตามค่านิยมทางสังคม ทั้งด้านพฤติกรรมที่แสดงให้ถึงพฤติกรรมที่ผิดแปลกไปจากความคิดของบุคคลทั่วไป รวมถึงวาจาที่เป็นการกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือไม่สอดคล้องกับบริบท ดังตัวอย่าง (1) และ (2)

(1) เอาภราดรไปโฆษณา ภราดรนี่นะ โฆษณานมเด็ก นึกหน้าภราดร ก่อน ให้ ชัด ๆ ก่อน หน้าเป็นปลา มังกร ไปโฆษณานมเด็ก

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 6)

จากตัวอย่าง (1) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติด้วยการแสดงให้เห็นว่า โฆษณานมสำหรับเด็กที่นำเอาภราดรมาเป็นนายแบบโฆษณาเป็นสิ่งที่ผิดไปจากความคิดของบุคคลทั่วไปที่มองว่ารูปลักษณ์ของภราดรไม่เหมาะสมกับการนำมาโฆษณานมเด็ก จึงสอดคล้องกับแนวคิดที่ธีรพันธุ์ โล่ห์ทองคำ (2552) ได้กล่าวว่า การนำบุคคลมาเป็นพรีเซ็นเตอร์ให้กับโฆษณานั้นต้องขึ้นอยู่กับ 5 องค์ประกอบสำคัญที่เรียกว่า หลักการเลือกใช้บุคคลเพื่อมาเป็นตัวแทน (TEARS model) ซึ่งหนึ่งในองค์ประกอบดังกล่าวคือความคล้ายคลึงของพรีเซ็นเตอร์กับกลุ่มเป้าหมายของตราสินค้า ดังนั้นโฆษณานมสำหรับเด็กควรเลือกเด็กในการเป็นพรีเซ็นเตอร์



(2) ลำสุดเพิ่งไปถอย สตอริโอ เครื่องเสียงสตอริโอระบบเซอร์ราวด์รอบ ทิศทาง แบบลำโพงยาว ๆ ที่โฆษณากันนะ ลำโพงซ้ายขวาหน้าหลังล้อม บ้าน นึกว่าจะซื้อมาฟังลูกทุ่ง ที่ตัวเองชอบ ไม่เคยฟังเพลงเลยเอามาฟัง หวย ถามว่าจะเซอร์ราวด์ไปทำไมเหรอครับ เขาบอกว่าดูอยากได้บรรยากาศ เหมือนอยู่กองสลาก (เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 6)

จากตัวอย่าง (2) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติด้วยการกล่าวถึงแม่ของอุดม แต่พานิชที่ซื้อเครื่องเสียงมาฟังการออกสลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวาจา และพฤติกรรมที่ผิดไปจากค่านิยมของบุคคลทั่วไปที่โดยมากมักจะนำเครื่องเสียงรอบทิศทางมาใช้เพื่อรับชมภาพยนตร์ดังที่ ฟิลล์ราโมน (Ramone, 2016) ที่ได้กล่าวไว้ ดังนั้นการนำลำโพงรอบทิศทางมาใช้เพียงเพื่อรับฟังการออกสลากกินแบ่งรัฐบาลนั้นจึงเป็นสิ่งที่เกินความจำเป็น

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขันแล้ว จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติมีความสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน เช่น ในตัวอย่าง (1) ที่นำเสนอถึงความไม่เข้ากันระหว่างรูปลักษณะของภราดรกับโฆษณานมผงสำหรับเด็กที่ผิดไปจากความคิดของบุคคลทั่วไป อีกทั้งไม่สอดคล้องกับหลักการใช้บุคคลที่มาเป็นตัวแทนในกรณีนี้ควรเลือกใช้เด็กมาเป็นฟรีเซ็นเตอร์ ส่วนในตัวอย่าง (2) ที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความไม่เข้ากัน ซึ่งพฤติกรรมที่นำลำโพงรอบทิศทางมาฟังการออกสลากกินแบ่งเป็นสิ่งผิดไปจากความคิดของบุคคลทั่วไป

## 5.2 การเสียดสี

การเสียดสีเป็นกลวิธีการกล่าวถึง หรือวิจารณ์ข้อบกพร่อง ข้อผิดพลาดของบุคคลที่ถูกกล่าวถึง ด้วยการกล่าวถึงแบบเจาะจง หรือไม่ก็เจาะจงก็ได้ รวมถึงการกล่าวถึงสิ่งที่ตรงข้ามกับความจริง และการนำพฤติกรรมหรือคำพูดของบุคคลที่มีชื่อเสียงมาล้อเลียนเพื่อสร้างความตลกขบขัน ดังตัวอย่างที่ (3) และ (4)

(3) พยาบาล “ไม่ต้องอายคะ เดี่ยวมีกางเกงให้ใส่”  
เป็นกางเกงผ้าปายสีฟ้า หยิบมาให้ ใส่สั้นขนาดนี้ กางเกงม่อฮ่อม แต่มี เข็มผูกแถว เอามาให้ใส่  
จะได้ไม่อาย ผมถอดเสื้อผ้าใส่เสริ์จู๊ป  
อุดม “หือ กูไม่อายเลย เป้าแม่งไม่มี”

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7.5)

จากตัวอย่าง (3) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการเสียดสี ซึ่งอุดม แต่พานิชได้กล่าวถึงข้อบกพร่องของพยาบาลด้วยการพูดในสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นจริงที่พยาบาลได้กล่าวกับอุดม แต่พานิชว่าไม่ต้องอายมีกางเกงให้ใส่ แต่ในความเป็นจริง คืออุดม แต่พานิชรู้สึกอาย จากถ้อยคำที่ว่า “หือ กูไม่อายเลย” ซึ่งเป็นการกล่าวประชด

- (4) จำเลย จำเลยที่เข้ามาช่วยแก้ปัญหาจราจรในช่วงที่ผ่านมา ใครคิด มึงเห็นพวกกูเป็นอีการึไม่  
(เดี๋ยวมโทรโฟนครั้งที่ 8)

จากตัวอย่าง (4) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ อุดม แต่พานิชใช้กลวิธีการเสียดสีเพื่อวิพากษ์วิจารณ์การกระทำหรือความคิดของบุคคลที่นำเอาจำเลย หรือหุ่นตำรวจจราจรมาช่วยแก้ไขปัญหารถจราจร ซึ่งอุดม แต่พานิชได้ใช้การเสียดสีด้วยการพูดกระทบ โดยไม่ได้เอ่ยชื่อของผู้ที่กระทำสิ่งนั้น แต่ใช้คำว่า “มึง” แทน ซึ่งตัวอย่างการนำจำเลยมาช่วยแก้ไขปัญหารถจราจรเปรียบเสมือนการนำหุ่นไล่กามาใช้ เนื่องจากมีจุดประสงค์คือไม่ต้องการให้ผู้คนกระทำผิดกฎจราจร

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการเสียดสีสอดคล้องกับทฤษฎีความเหนือกว่า เนื่องจาก ในตัวอย่าง (3) อาจกล่าวได้ว่าผู้ชมในการแสดงหัวเราะในความโชคร้ายของอุดม แต่พานิชที่ต้องรู้สึกอายนเพราะต้องสวมใส่กางเกงไม่มีเป้า และในตัวอย่าง (4) เป็นการเสียดสีด้วยการพูดกระทบ หรือไม่ได้เจาะจงว่ากล่าวถึงความคิดของบุคคลใด ซึ่งบุคคลดังกล่าวได้มีความคิดว่าการนำจำเลยมาตั้งไว้จะสามารถแก้ปัญหาจราจรได้ กล่าวคือ ทฤษฎีความเหนือกว่านั้นมนุษย์ไม่จำเป็นต้องหัวเราะให้กับมนุษย์ด้วยกัน แต่หัวเราะกับสิ่งอื่น ๆ ได้ เช่น ความคิด อุดมการณ์

### 5.3 การกล่าวเกินจริง

การกล่าวเกินจริงเป็นกลวิธีที่เป็นการใช้ภาษาเพื่อแสดงให้เห็นความรู้สึก หรือความคิดของผู้พูด ด้วยการกล่าวถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ หรือกล่าวถึงสิ่งที่เกินกว่าความเป็นจริง ซึ่งจะมากหรือน้อยเกินไปก็ได้ เพื่อให้คำพูดเหล่านั้นมีความน่าสนใจ ดังตัวอย่าง (5) และ (6)

- (5) การที่หัวนมดำ ๆ ขึ้นอยู่ใต้บิลบอร์ด หัวนมภรรยาใหญ่กว่าฝ่าตุ่มอีก  
(เดี๋ยวมโทรโฟนครั้งที่ 6)

จากตัวอย่าง (5) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การกล่าวเกินจริงเพื่อแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อป้ายโฆษณาที่มีรูปภาพภรรยาเป็นนายแบบ ซึ่งอวัยวะดังกล่าวของมนุษย์จะมีขนาดใหญ่กว่าฝ่าตุ่มนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

- (6) เอาปลากะพงขาวล้างน้ำที่เดี๋ยวมิดคม ๆ หุ่นนิคเดี๋ยวมสไลด์เป็นแผ่นบาง ๆ ห่าขึ้น วางลงในจาน  
กระเบื้องดินเผาใหญ่ ๆ ยาว ๆ แอบมุ่มเล็ก ๆ ตรงนี้ เว้นที่ให้เตี๋ยวมันจอตลอดสองคัน  
(เดี๋ยวมโทรโฟนครั้งที่ 7)

จากตัวอย่าง (6) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการกล่าวเกินจริงเพื่อแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อการจัดวางอาหารบนจานของเซฟชาวญี่ปุ่นที่ยังเหลือพื้นที่อยู่บนจาน ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวที่ว่า การเว้นพื้นที่บนจานจะมีขนาดเท่ากับรถสองคันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการกล่าวเกินจริงสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน ตัวอย่างทั้งสองเป็นแสดงให้เห็นความไม่เข้ากันของสองสิ่ง เช่น ตัวอย่าง (5) ผู้ชมในการแสดงรู้สึกถึงความไม่เข้ากันระหว่างหัวนมของภราดร ซึ่งเป็นอวัยวะของมนุษย์กับฝาตุ่มเมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน และในตัวอย่าง (6) ที่ผู้ชมรู้สึกถึงความไม่เข้ากันของพื้นที่ในจานกับขนาดของรถสองคัน

#### 5.4 การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลก

การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลกเป็นกลวิธีที่เป็นการนำเสนอสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ทั่วไปที่ผู้ฟังไม่เคยนึกถึง หรือคิดไม่ถึงมาก่อน แต่ผู้พูดเป็นผู้นำสิ่งเหล่านั้นมาพูด และสิ่งเหล่านั้นกลับสร้างความตลกขบขัน ดังตัวอย่าง (7) และ (8)

(7) เหนือประตูมีมิกกี้เมาส์ไว้ตัวเบอเร็อซึ่งอยู่ ผมโอโหม็งอาร์ทมากนะเนี่ย มึงตกแต่งบ้านอย่างงี้เลย เหรอ ซินแสบอกว่าปีนี้ปีชวด แล้วเนี่ยเกิดปีชวด ถ้าอยากจะกันชงเนี่ย ต้องเอาหนูเนี่ยมาซึ่งเอาไว้หน่อย เอาชวดเนี่ยมาซึ่ง เอาไว้ มิกกี้เมาส์เลยหรอ นี้มิกกี้มึงรู้มั๊ยเนี่ยมีชื่อไทยว่าชวดเนี่ย

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7)

จากตัวอย่าง (7) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลกที่อุดม แต่พานิชได้กล่าวถึงเรื่องการนำเอามิกกี้เมาส์มาใช้แก้ปีชง ซึ่งผู้ชมอาจคิดไม่ถึงว่าจะนำมิกกี้เมาส์มาใช้แทนหนู

(8) เวลาเขารายงานข่าว ซาดีไหน ๆ เขารายงานข่าว จบข่าวแล้วก็ไป การรายงานในวันนี้นี้จบข่าวคะ สมปอง รายงาน สมหมายถ่ายภาพ สมจิตร เดินเล่น สมศรีขับรถ

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 2)

จากตัวอย่าง (8) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลกด้วยการกล่าวถึงการรายงานข่าวที่มักจะพูดชื่อและที่มาของข้อมูล หลังจบการรายงานข่าว ซึ่งผู้ฟังอาจคิดไม่ถึง แต่อุดม แต่พานิชได้นำสิ่งนี้มาพูดเพื่อสร้างความตลกขบขัน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขันแล้ว จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลกนั้นสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน เนื่องจากตัวอย่าง (7) และ (8) ทำให้ผู้ชมในการแสดงเกิดอารมณ์ขันได้โดยการนำเสนอสองสิ่งที่ไม่เข้ากัน เช่น ตัวอย่าง (7) จะเป็นการนำเสนอพฤติกรรมที่นำเอาตุ๊กตามิกกี้เมาส์มาใช้แทนหนูเพื่อแก้ปีชง และในตัวอย่าง (8) จะเป็น

การนำเสนอพฤติกรรมหลังจบการรายงานข่าวที่มีการกล่าวถึงหน้าที่ของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรายงานข่าว ซึ่งอุดม แต่พานิชได้ใช้การกล่าวถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องในถ้อยคำที่ว่า “ สมปอง รายงาน สมหมาย ถ่ายภาพ สมจิตร เดินเล่น สมศรีขับรถ ” ในบริบทนี้แสดงให้เห็นว่า สมจิตรเดินเล่น และ สมศรีขับรถไม่ได้เกี่ยวข้องกับการรายงานข่าวจึงทำให้ผู้ชมในการแสดงเกิดความตลกขบขัน

### 5.5 การโยงเรื่องสัปดน

การโยงเรื่องสัปดนเป็นกลวิธีที่มีการใช้เรื่องสัปดนโยงเข้ากับเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจต้องมีความรู้พื้นฐานทางสังคม วัฒนธรรมของผู้พูด และผู้ฟังที่มีร่วมกันในเรื่องของคำสัปดน จึงสามารถตีความ และทำให้เกิดความตลกขบขันได้ ดังตัวอย่าง (9) และ (10)

(9) เห็นโฆษณาก็อกน้ำนั่นมัย ก็อกน้ำชันวามัย ใ้อิหอย ไม่ได้เห็นก็อก เลยกู เป็นก็อกน้ำที่แบบสโลแกน ทารุณมากอะ ไปอ่านดูนะ ก็อกน้ำชันวา ก็อกน้ำที่ควบคุมการหลังได้

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7)

จากตัวอย่าง (9) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การโยงเรื่องสัปดนด้วยการกล่าวถึงโฆษณาทั่วไปอย่าง โฆษณาก็อกน้ำ แล้วนำมาโยงให้เข้ากับเรื่องสัปดนที่กล่าวถึงเรื่องเพศด้วยถ้อยคำที่ว่า “ควบคุมการหลังได้” ซึ่งคำว่า “หลัง” ในที่นี้มีความหมายส่อไปถึงเรื่องเพศ เพราะโฆษณาก็อกน้ำชันวามีการใช้พรีเซ็นเตอร์เป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ซึ่งผู้ชมในการแสดงอาจต้องเคยเห็นโฆษณาก็อกน้ำชันวามาก่อน จึงจะเข้าใจในมุกตลกดังกล่าวได้

(10) เป็นวงจรชีวิตที่ง่ายมาก คับพบแล้วง่ายกว่าชีวิตยูง ยูงยังมี วางไข่บ้าง อุดมไม่ต้องวาง ไปไหนเอาไข่ ไปด้วย

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 4)

จากตัวอย่าง (10) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ อุดม แต่พานิชได้กล่าวกับผู้ชมในเรื่องความสามารถของตน ด้วยการกล่าวถึงเรื่องทั่วไปอย่างวงจรชีวิตของยูง โดยการโยงเรื่องดังกล่าวเข้ากับเรื่องสัปดนด้วยการกล่าวถึง “ไข่” ของยูง แต่ “ไข่” ในความหมายของอุดม แต่พานิชเป็นคำที่ส่อไปถึงเรื่องเพศ และผู้ฟังอาจจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “ไข่” ที่สามารถสื่อความไปถึงเรื่องเพศได้

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวาทศิลป์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการโยงเรื่องสัปดนสอดคล้องกับทฤษฎีการปลดปล่อย ในตัวอย่างทั้งสองมีการกล่าวถึงเรื่องเพศที่เป็นข้อห้ามทางสังคม ทั้งนี้ความตลกขบขันในภาษาไทยมักสะท้อนให้เห็นด้านมืดของมนุษย์ที่ถูกบีบบังคับด้วยกฎเกณฑ์ และศีลธรรม (นิสา เมลานนท์, 2541 อ้างใน จันทิมา หวังสมโชค, 2549) เมื่อมนุษย์ถูกบีบบังคับด้วยกฎเกณฑ์จึงปลดปล่อยอารมณ์ออกมาในรูปแบบของเสียงหัวเราะ

## 5.6 การดำเนินตนเอง

การดำเนินตนเองเป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้ดูแลตนเองเกี่ยวกับความสามารถ หน้าตา ฐานะ หรือรูปลักษณะของตนเองเพื่อสร้างความตกลงบนชั้น ดังตัวอย่าง (11) และ (12)

(11) อูบมาง่าย ๆ เหมือนตอนเราอยู่ในร้านตัดผม ในร้านทำผมทุกร้าน เขาจะใช้ไฟสีเหลืองนวล ๆ ครบ ยิ่งบางกระจกเนี่ยจะมีดวง ๆ ๆ ๆ เยอะ ๆ ช่างนะ ให้มึงชอยมั่ว ๆ จ๊กจ๊ก ๆ ตัดสองสามที อยู่คะอยู่ ๆ เริดคะเริด พอเสร็จไปจ่ายดั่งมันไป มีความสุข มั่นใจมาก เปิดประตูออกนอกร้าน เจอแสงธรรมชาติ กระจกข้างทาง กูทำเหี้ยอะไรลงไปเนี่ย

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7)

จากตัวอย่าง (11) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการดำเนินตนเองด้วยการดูแล ในเรื่องรูปลักษณะ หรือหน้าตาของตนเอง สังเกตได้จากบริบทที่อุดม แต่พานิชได้เล่าเรื่องที่ตนเองได้ใช้บริการร้านตัดผมแห่งหนึ่ง ซึ่งตอนที่ตนเองอยู่ในร้านตัดผมรู้สึกพอใจ มีความสุข มั่นใจมาก เมื่อตัดเสร็จแล้วออกจากร้านต้องเจอกับแสงธรรมชาติ ตนเองได้ส่งกระจกข้างทาง ก็ได้ดำเนินตนเองว่า “กูทำเหี้ยอะไรลงไปเนี่ย” หากพิจารณาจากบริบทจะแสดงให้เห็นว่าเมื่ออยู่ในร้านตัดผมด้วยไฟสีเหลืองนวล ๆ จะทำให้คนทั่วไปดูดีขึ้น ซึ่งแท้จริงแล้ว หากบุคคลที่เข้าไปใช้บริการมีหน้าตา หรือรูปลักษณะที่ดี หล่อ สวยอยู่แล้ว การออกมาเจอแสงธรรมชาติอาจไม่ได้สร้างความแตกต่างแต่อย่างใด

(12) มันเป็นความรู้สึกที่ไม่รู้จะพูดยังไงอะ คืออ้างว่างอะ กูมาทำเหี้ยไรที่นี้วะเนี่ย ทำไมคนเราต้องมีผลงานอะไรกลับบ้าน มันไม่ใช่ที่ลิสที่ครูสั่งซะหน่อย แล้วกูจะบอกใครเนี่ยว่ากู แยกสูนัต กับสนุกไม่ออก

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 7)

จากตัวอย่าง (12) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ได้ใช้กลวิธีการดำเนินตนเองที่แยกคำว่า สูนัต กับสนุกไม่ออก จากบริบท อุดม แต่พานิชได้เดินทางไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่อาศัยอยู่แถบภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งตนเองได้สอบถามเพื่อนว่าที่บ้านเกิดของเพื่อนมีเทศกาลอะไรที่สนุก ซึ่งเพื่อนของอุดม แต่พานิชได้ตอบว่าสูนัต อุดม แต่พานิชเห็นว่าน่าสนใจ จึงเดินทางไป ภายหลังตนเองได้ทราบว่าพิธีสูนัต คือพิธีการขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ และตนเองก็ได้เข้าร่วมประกอบพิธีกรรมดังกล่าวจนต้องทรมานกับความเจ็บปวด เนื่องจากต้องขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ ซึ่งโดยทั่วไปมักจะทำในวัยเด็ก หากทำในช่วงที่โตเป็นผู้ใหญ่อาจต้องเผชิญกับความเจ็บที่รุนแรงกว่าจนทำให้อุดม แต่พานิชต้องดำเนินตนเองที่ไม่รู้จักพิธีสูนัต ที่ในตอนแรกอุดม แต่พานิชคิดว่าเป็นพิธีกรรมที่ตนเองจะได้ร่วมสนุกกับในคนท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาจากความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวัฒนธรรมกับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการดำเนินตนเองสอดคล้องกับทฤษฎีความเหนือกว่า ซึ่งทฤษฎีความเหนือกว่า ในตัวอย่าง (11) ผู้ฟังอาจหัวเราะในความผิดพลาดของอุดม แต่พานิชได้ทำลงไปคือการตัดผมแล้วออกมา

เจอแสงธรรมชาติ และพบว่าไม่เป็นไปตามที่ต้องการ ส่วนในตัวอย่าง (12) ผู้ฟังอาจหัวเราะในความโศก ร้ายของอุดม แต่พานิชที่ต้องการมาด้วยความเจ็บปวดที่ได้รับจากการประกอบพิธีกรรมสുന്നത്

### 5.7 การลวง

การลวงเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้ฟังตีความผิดในช่วงแรก หรือทำให้คิดไปอีกทางหนึ่งก่อน โดยการ สร้างเรื่องทำให้ผู้ฟังตีความหมายเป็นอย่างหนึ่ง แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นอีกอย่างหนึ่ง การลวงนี้อาจเกิด จากบริบทที่ให้ข้อมูลรายละเอียดมากเกินไป หรือน้อยเกินไปเพื่อทำให้เกิดการตีความผิด ดังตัวอย่าง (13) และ (14)

(13) วิทยา : อุดม แต่พานิช เดือนนี้เดือนอะไร

อุดม : อ่าวก็กุมภา

วิทยา : เดือนหน้าอะ

อุดม : ก็มีนาไง

วิทยา : พวกเราก็จะรวยกันเสียแล้ว

อุดม : ทำไมอะ

วิทยา : มีนา เราก็เอนาไปขายกัน

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 4)

จากตัวอย่าง (13) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการลวงให้ผู้ฟังตีความไปอย่างหนึ่งก่อนด้วยการใช้ คำถาม และคำตอบ ซึ่งเป็นวิธีการลวงด้วยการให้ข้อมูลที่มากเกินไปจึงทำให้ผู้ฟังตีความผิด และคิดไป อย่างหนึ่งก่อน แต่สุดท้ายคำตอบที่ได้กลับกลายเป็นอีกสิ่งหนึ่งแทน จากตัวอย่างจะเห็นได้จากคำว่า “มีนา” ซึ่งผู้ฟังอาจคิดว่าเป็นเดือนมีนาคม แต่คำตอบกลับกลายเป็น “มีนา” ที่หมายถึง พื้นที่ใช้ทำนา

(14) เพื่อนของอุดม : เฮ้ย กินไวน์เปล่า ๆ

อุดม : มึงถามวิทยาสี

เพื่อนของอุดม : เฮ้ยวิทยา ไวน์ขาว ไวน์แดง

วิทยา : เราขอไวน์ขาว

เพื่อนของอุดม : เอายี่ห้ออะไร

วิทยา : ขอไวล์ตามิลค์

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 4)

จากตัวอย่าง (14) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้วิธีการลวงด้วยการกล่าวถึง “ไวน์” ซึ่งเป็นเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์เป็นส่วนผสม โดยการให้ข้อมูลที่มากเกินไปจนความจำเป็นการเน้นย้ำเกี่ยวกับไวน์ อีกทั้งมีการ

เล่นเสียงคำว่า “ไวน์” เพื่อลวงผู้ฟังให้คิดว่าหมายถึง ไวน์ที่เป็นเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ แต่สุดท้ายได้ใช้การเฉลยด้วยคำตอบที่กลับกลายเป็น “ไวล์ตามิลค์” ซึ่งเป็นเครื่องดื่มที่ทำมาจากนมถั่วเหลืองแทน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวาทศิลป์ปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการลวงสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน เมื่อผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวที่มีการให้ข้อมูลที่มากเกินไป หรือน้อยเกินไป จึงทำให้เกิดความคาดหวัง และการจริงจังเกิดขึ้น กล่าวคือผู้ฟังอาจคาดหวังและจริงจังกับเนื้อเรื่อง แต่ความคาดหวังดังกล่าวจะหายไปทันทีหลังจากเรื่องได้ดำเนินมาถึงจุดจบ ซึ่งอารมณ์ขันนั้นเกิดจากสิ่งที่ผู้ชมคาดการณ์เอาไว้กับสิ่งที่เกิดขึ้นไม่เข้ากัน

### 5.8 การพูดเข้าหาผู้ชม

การพูดเข้าหาผู้ชมเป็นกลวิธีที่ใช้กระเช้าเข้าหาผู้ชมในการแสดง โดยการกล่าวถึงผู้ชมในการแสดง และล้อเลียนเรื่องที่โดยมากมักเป็นเรื่องจริงเพื่อสร้างความสนุกสนาน เช่น การพูดเข้าหาผู้ชมเรื่องรูปร่าง การล้อเลียนเรื่องรูปลักษณะภายนอก หรือพฤติกรรม ดังตัวอย่าง (15) และ (16)

(15) น้องคนนี่ครับกล้องจับนิดนึงครับ จับนิดนึงครับ ครับ ขอเอ็กซ์เรย์ ตรง ๆ นะครับ ไม่โกรธกันนะครับ ศีรษะจรดปลายเท้า นะครับ แก้น้อยมาก ที่เหลือเป็นไขมันล้วน ๆ เลยนะครับ ล้อเล่นนะครับ

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 8)

จากตัวอย่าง (15) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการพูดเข้าหาผู้ชมในการแสดง โดยสังเกตได้จาก “น้องคนนี่ครับกล้องจับนิดนึงครับ” ในสถานการณ์ดังกล่าว อุดม แต่พานิชได้สังเกตเห็นผู้ชมท่านหนึ่ง จึงได้กล่าวถึงผู้ชมคนดังกล่าวด้วยการบรรยายรูปลักษณะภายนอก โดยใช้วิธีการทำนายของตุ้ย เอ็กซ์เรย์ ซึ่งผู้ฟังอาจต้องมีความรู้เบื้องหลังเกี่ยวกับตุ้ย เอ็กซ์เรย์ว่าเป็นหมอดูที่มีความสามารถในการบอกโรคต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นกำลังเป็นอยู่ได้ด้วยตาเปล่าจึงจะสามารถเข้าใจในมุขตลกได้

(16) อุดม : สวัสดีครับ อามามากะใครครับ

ผู้ชม : มากะลูกคะ

อุดม : คนนี้ลูกเหรอครับ

ผู้ชมในการแสดง : (มีเสียงหัวเราะ)

อุดม : อ้อ คนนี้ลูกเหรอครับ ถ้าคนนี้ลูก อามาต้องร้อยกว่าปีละนะฮะ

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 4)

จากตัวอย่าง (16) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการพูดเข้าหาผู้ชมในการแสดงด้วยการล้อเลียนเรื่องอายุของผู้ชมท่านหนึ่งที่มาชมการแสดง ในสถานการณ์ดังกล่าวอุดม แต่พานิชได้เดินลงจากเวทีเพื่อลงมาพูดคุยกับผู้ชมในการแสดง และอุดม แต่พานิชได้สังเกตเห็นผู้ชมทั้งสองท่านที่มาด้วยกันจึงถามว่า

“สวัสดิ์ดีครับ อาม่ามากะใครครับ” อาม่าตอบกลับอูดม แต่พานิชไปว่า “มากะลูกคะ” แต่อูดม แต่พานิชกลับเห็นผู้ชมที่นั่งข้าง ๆ กัน ซึ่งเป็นคนที่มีอายุใกล้เคียงกัน จึงถามอาม่ากลับไปว่า “คนนี่ลูกหรือครับ” และอูดม แต่พานิชก็ได้กล่าวถึงผู้ชม (อาม่า) ด้วยถ้อยคำที่ว่า “อ้อ คนนี่ลูกหรือครับ ถ้าคนนี่ลูก อาม่าต้องร้อยกว่าปีละนะฮะ” กล่าวคือ อูดม แต่พานิชได้เข้าเหย้าเรื่องอายุของผู้ชม (อาม่า) จากการสังเกตเห็นคนที่นั่งข้างกัน อายุใกล้เคียงกันจึงสร้างความตลกขบขันด้วยการกล่าวว่าคนที่นั่งข้าง ๆ ซึ่งสังเกตได้จากรูปลักษณะภายนอกอายุใกล้เคียงกัน หากเป็นแม่ลูกกัน ผู้ชมคนดังกล่าว (อาม่า) ก็ต้องอายุมากกว่าร้อยปี

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวาทศิลป์ปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการพูดเข้าเหย้าผู้ชมมีความสอดคล้องกับทฤษฎีความเหนือกว่า เนื่องจากกลวิธีการพูดเข้าเหย้าผู้ชมนั้น ตัวผู้ชมในการแสดงจะตกเป็นเป้าหมายที่จะต้องถูกกล่าวถึง ขณะที่การแสดงกำลังดำเนินอยู่ อาจกล่าวได้ว่าผู้ชมในการแสดงที่ไม่ได้ถูกนำมากล่าวถึงนั้นหัวเราะในความไร้ประโยชน์ของบุคคลที่ถูกอูดม แต่พานิชนำมากล่าวถึงเพื่อสร้างความตลกขบขัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมได้มีส่วนร่วมไปกับการแสดง

## 5.9 การชมตนเอง

การชมตนเองเป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้การกล่าวชมตนเองโดยการใช้อวดความสามารถ ฐานะหน้าตา หรือรูปลักษณะ เพื่อสร้างความตลกขบขัน ดังตัวอย่าง (17) และ (18)

(17) เพราะสิ่งที่มามันไม่ได้มาแค่มื้อบมันเอาน้ำร้อนมา มันกระเด็นโดน ไช้กู ดีที่ว่าของเราแกร่งพอสมควร เราก็เลยผ่านจุดนั้นมาได้

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 8)

จากตัวอย่าง (17) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการชมตนเอง สังเกตได้จากถ้อยคำที่ว่า “ของเราแกร่งพอสมควร” เมื่อพิจารณาจากคำว่า “ไช้กู” ที่อยู่ข้างหน้า คำว่า “ของเรา” จึงมีความหมายสื่อไปถึงเรื่องเพศ และ คำว่า “แกร่ง” หมายถึง แข็งแรง ซึ่งเป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถ จากตัวอย่างจะเห็นว่าอูดม แต่พานิชได้กล่าวถึงความสามารถที่ทำให้ตนเองผ่านเหตุการณ์นั้นมาได้

(18) ชุดดำน้ำมันตามเซฟเห็นมะ มันเป็นก้อนออกมาใช้มั้ยครับพี่ ถ้าพี่ไม่อายุเวลา ถ่ายรูปก็ได้ นะครับพี่ พี่ก็เลยดูเหมือนพี่ไซ่ใหญ่มาเลย

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 9.5)

จากตัวอย่าง (18) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการชมตนเองด้วยการกล่าวถึงขนาดของอวัยวะที่ตนเองรู้สึกภูมิใจ โดยพิจารณาจากคำว่า “ไซ่” เป็นคำสัพดนที่มีความหมายสองแง่สองงามที่อาจหมายถึงอวัยวะเพศ และมีคำว่า “ใหญ่มา” บ่งบอกถึงขนาด จากตัวอย่างจะเห็นว่าอูดม แต่พานิชได้กล่าวชมตนเองเวลาใส่ชุดดำน้ำมัน



เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการชมตนเองสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน ซึ่งการชมตนเองเป็นการโอ้อวดสิ่งที่ต้องการให้ได้รับการยอมรับอาจทำให้ผู้ที่ได้รับฟังรู้สึกหมั่นไส้ แต่การชมตนเองในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนสามารถทำได้เพียงบริบทการเล่นเท่านั้น อีกทั้งการชมตนเองที่ใช้สร้างอารมณ์ขันของอุดม แต่พานิชมักจะใช้วิธีการแสดงให้เห็นถึงความไม่เข้ากัน เช่น ในตัวอย่าง (17) วิธีการชมตนเองของอุดม แต่พานิชจะใช้การโอ้อวดให้เกินกว่าความเป็นจริง ซึ่งการถูกน้ำร้อนกระเด็นใส่ หากอวัยวะนั้นบอบบางอาจรู้สึกเจ็บปวดจากการถูกลวก ตัวอย่าง (18) แสดงให้เห็นถึงความไม่เข้ากันระหว่างคำพูดที่ใช้ชมตนเองกับความเป็นจริง

### 5.10 การหักมุม

การหักมุมเป็นกลวิธีที่ตรงข้ามกับการลวง เนื่องจากการหักมุมไม่มีการลวงให้ผู้ฟังเข้าใจผิดหรือตีความในตอนต้นผิดแต่อย่างใด แต่การหักมุมจะเน้นการสร้างความปลอดภัยด้วยการนำเสนอสิ่งที่แปลกแหวกแนว หรือเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมาย ดังตัวอย่าง (19) และ (20)

(19) อุดม : มึงเอาตังไปร้อยหนึ่ง ไปหาอะไรแก้งวงมา

วิทยาหายไปสิบนาที กลับมา

อุดม : ไหนอะกาแพ

วิทยา : เราไม่ได้ซื้อ

อุดม : มึงซื้ออะไรมา

วิทยา : หนังสือไปสองเล่ม

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 4)

จากตัวอย่าง (19) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้กลวิธีการหักมุม จากบริบทในช่วงแรก อุดม แต่พานิชได้ให้เพื่อนไปหาอะไรแก้งวงมา และไม่มีการลวงให้ผู้ฟังเข้าใจผิดแต่อย่างใด กลวิธีการหักมุมจะใช้วิธีการนำเสนอพฤติกรรมที่แปลกแหวกแนวแทนด้วยการเฉลยว่าวิทยาได้ไปซื้อหนังสือไปมาสองเล่มเพื่อแก้งวง ซึ่งหนังสือไปนั้นสื่อความหมายในทางเดียวกันกับกาแพ

(20) ทารกเพศชายคนหนึ่ง จมน้ำตายเมื่ออายุได้ไม่กี่เดือน ทารกคนนี้เป็น เด็กที่ไม่ใช่ ไอ้แจ็บ ไอ้แจ็บนั่นมันเด็กนรก แต่เด็กคนนี้จมน้ำตาย เขา ตายในคืนฝนตกพริ้ว และเขาก็จะมาหลอกคนในคืนนั้น ฝนตก พริ้ว ๗ เมื่อใด ใครที่จะออกไปหากบ หาเหียด ดักปลา ต้องเจอเด็กคน นี้โผล่ขึ้นมาจากน้ำในร่างเปลือยเปล่า ตัวอ้วน ๗ กลม ๗ “น้ำ ๗ ฝน โตะ ๗ ออกมาจับกบเหรอน้ำ” มันหลอกมาสามเดือนแล้ว ไม่มีใคร กลัวมันเลย เสือกพูดไม่ชัด

(เดี่ยวไมโครโฟนครั้งที่ 3)

จากตัวอย่าง (20) ถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้ใช้การหักมุมในการเล่าเรื่องด้วยการเริ่มต้นว่า “ทารกเพศชายคนหนึ่งจมน้ำตาย” และดำเนินเนื้อเรื่องโดยไม่มีกรให้ข้อมูลใด ๆ ที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิด อุดม แต่พานิชได้เล่าเรื่องสยองขวัญว่ามีเด็กทารกเพศชายจมน้ำตายชอบออกมาหลอกผู้คนที่ออกมาจับปลา จับกบในคืนที่ฝนตกซึ่งในตอนท้ายของเรื่อง อุดม แต่พานิชได้ทำเสียงพูดไม่ชัดประกอบการเล่าว่า “น้ำ ๆ ฝน โตะ ๆ ออกมาจับกบหรือน้ำ” ในตอนท้ายอุดม แต่พานิชได้เฉลยว่ามีทารกที่จมน้ำตายไม่มีใครกลัว เพราะพูดไม่ชัด ซึ่งเป็นการเฉลยแบบหักมุมด้วยการนำเสนอพฤติกรรมที่แปลกแหวกแนวของผีที่ออกมาหลอกผู้คนที่ออกมาจับปลาจับกบ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการหักมุมสอดคล้องกับทฤษฎีความไม่เข้ากัน เนื่องจากการที่ผู้ฟังได้รับฟังเรื่องตลกมักจะเกิดความคาดหวัง และการจริงจังกับเนื้อเรื่อง ในกรณีของการหักมุมจะเป็นสร้างความประหลาดใจให้กับผู้ฟัง ซึ่งทำให้ผู้ฟังคาดไม่ถึงว่าพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องที่อุดม แต่พานิชเล่าจะแสดงพฤติกรรมที่แปลกแหวกแนวออกมา เช่น การซื้อหนังสือไปเพื่อแก้แค้น หรือผีที่หลอกแล้วไม่มีใครกลัวเพราะพูดไม่ชัด

## 6. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์ที่ปรากฏในเดี่ยวไมโครโฟนจำนวน 10 กลวิธี ได้แก่ การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ การเสียดสี การกล่าวเกินจริง การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลก การโยงเรื่องสัปดน การตำหนิตนเอง การลง การพูดเข้าหาผู้ชม การชมตนเอง และการหักมุม โดยกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งเป็นการสร้างความตลกขบขันด้วยการนำเสนอพฤติกรรม วาจา หรือความคิดที่ผิดไปจากค่านิยมดั้งเดิมที่ ภาวดี สายสุวรรณ (ม.ป.ป) ได้กล่าวถึงค่านิยมว่าเป็นความคิดที่เป็นนามธรรมอยู่เบื้องหลังการกระทำต่าง ๆ ของคนในสังคม อาจกล่าวได้ว่า เมื่อมนุษย์ได้เห็นพฤติกรรม หรือความคิดที่แตกต่างกับตนเอง มนุษย์จะหัวเราะให้กับความคิดหรือพฤติกรรมเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ส่วนกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์ที่มีการใช้น้อยที่สุดคือการหักมุม เนื่องจากการนำเสนอเรื่องราวที่สร้างความตลกขบขันอย่างตรงไปตรงมาเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก กล่าวคือการสร้างอารมณ์ขันอาจต้องอาศัยข้อมูลเพื่อลงให้เกิดการตีความผิด และคิดไปอย่างหนึ่งก่อน จึงสอดคล้องกับความคิดที่ว่า “เมื่อมนุษย์ได้ฟังเรื่องตลกมักจะคาดหวังและจริงจังกับเนื้อเรื่อง” (Ross, 1998)

นอกจากนี้ยังพบประเด็นที่น่าสนใจคือความสัมพันธ์ของกลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์กับทฤษฎีอารมณ์ขัน ได้แก่ ทฤษฎีความเหนือกว่า ทฤษฎีความไม่เข้ากัน และทฤษฎีการปลดปล่อย กล่าวคือ ทฤษฎีความเหนือกว่าที่มีความสอดคล้องกับกลวิธีการเสียดสี กลวิธีการตำหนิตนเอง และกลวิธีการพูดเข้าหาผู้ชม ทั้งสามกลวิธีนี้มีความคล้ายคลึงกันในเรื่องเป้าหมาย กล่าวคือ เมื่ออุดม แต่พานิชใช้การกล่าวถึงบุคคล ผู้ชมในการแสดง รวมทั้งการกล่าวถึงตนเอง เนื่องจากเป้าหมายดังกล่าวสามารถนำทฤษฎีความเหนือกว่ามาอธิบายได้ว่ามนุษย์จะหัวเราะในความโชคร้าย ความผิดพลาด หรือข้อบกพร่องของผู้อื่น เช่น ในกรณีการ

พูดเข้าหาผู้ชม หากผู้ฟัง หรือผู้ชมไม่ได้ตกเป็นเป้าหมายที่กำลังถูกกล่าวถึงก็อาจหัวเราะได้ เช่นเดียวกับ กลวิธีการเสียดสีที่อุดม แต่พานิชจะใช้การกล่าวถึงการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยเจาะจง หรือไม่ ก็ตาม ผู้ฟังจะหัวเราะด้วยความรู้สึกที่เหนือกว่า อาจเป็นไปได้ว่าผู้ฟังจะมีความคิดที่คล้ายตามผู้พูด ในส่วนของการตำหนิตนเองเป็นการทำให้ผู้ฟังมีความรู้สึกเหนือกว่าตัวผู้พูด เนื่องจากตัวผู้ฟังเองไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์นั้น และตัวผู้พูดเองได้ตกเป็นเป้าหมาย ทั้งหมดจึงสอดคล้องกับข้อสรุปของนัทรณีย์ ประสานนาม (2548: 31) ที่ว่า ความรู้สึกที่เหนือกว่าเป้าหมายของการเสียดสีจะถูกปลดปล่อยอารมณ์ที่ตอบสนองออกมาในรูปแบบของเสียงหัวเราะ ต่อมา ทฤษฎีความไม่เข้ากันในการแสดงเดี่ยวไมโครโฟนของ อุดม แต่พานิชมีความสอดคล้องกับกลวิธีทางวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์หลายกลวิธีด้วยกัน ได้แก่ การละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ การกล่าวเกินจริง การทำเรื่องทั่วไปให้กลายเป็นเรื่องตลก การลวง การชมตนเอง และการหักมุม ซึ่งกลวิธีเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่เข้ากัน โดยอุดม แต่พานิชมักจะพูดในสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง รวมถึงการให้ข้อมูลที่มาก หรือน้อยเกินไปแก่ผู้ฟัง จึงสอดคล้องกับทฤษฎีหลักความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Grice, 1975) ซึ่งเป็นการละเมิดหลักตรงประเด็นด้วยการพูดสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง และการให้ข้อมูลที่มากเกินไป หรือน้อยเกินไปที่จะละเมิดหลักปริมาณ และสุดท้าย ทฤษฎีการปลดปล่อยในงานวิจัยชิ้นนี้มีความสอดคล้องกับการโยนเรื่องสัปดน ซึ่งการโยนเรื่องสัปदनเป็นการสื่อความที่ส่อไปยังเรื่องเพศจึงสอดคล้องกับทฤษฎีการปลดปล่อยที่เกิดจากการที่มนุษย์ถูกบีบบังคับให้อยู่ภายในได้กฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น การห้ามพูดคำหยาบคาย การห้ามพูดเรื่องเพศ รวมถึงการพูดถึงสถาบันต่าง ๆ

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ การแสดงเดี่ยว ๔ ของอุดม แต่พานิช พบอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจคือ การใช้มุขตลก จากการวิเคราะห์ถ้อยคำที่สร้างอารมณ์ขันพบว่าการแสดงเดี่ยว ๔ มีการใช้มุขตลกเป็นจำนวนมาก ซึ่งมุขตลกในที่นี้เป็นเหตุการณ์ หรือสิ่งที่ทราบกันอย่างกว้างขวาง การใช้มุขตลกให้อุดม แต่พานิช ไม่จำเป็นต้องพูดทุกอย่างโดยละเอียด แต่ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจได้ ดังนั้นการทำความเข้าใจมุขตลกในการแสดงเดี่ยว ๔ ส่วนหนึ่งผู้ชมอาจต้องมีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ หรือทราบถึงเหตุการณ์เหล่านั้นอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา เจริญเกียรติบวร (2548: 125-129) ที่กล่าวถึงการใช้มุขตลกเป็นเครื่องมือเพื่อสร้างความตลกขบขันในเรื่องตลกภาษาไทย

สรุปได้ว่า จากการศึกษากลวิธีทางวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ที่สร้างอารมณ์ขันในเดี่ยวไมโครโฟนพบว่าการสร้างความตลกขบขันในเดี่ยวไมโครโฟนของอุดม แต่พานิชเกิดจากการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งถ้อยคำส่วนใหญ่ที่สร้างอารมณ์ขันจะแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรม หรือวาทะที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐาน หรือค่านิยมทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอุมารณีย์ สังขมาน (2559) ในลักษณะของการใช้ถ้อยคำที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมไทย อย่างไรก็ดี งานวิจัยนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงกลไกของการสร้างอารมณ์ขันโดยผ่านมุมมองของวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ อีกทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาความตลกขบขันในรูปแบบของเดี่ยวไมโครโฟน

## เอกสารอ้างอิง

### ภาษาไทย

- กาญจนา เจริญเกียรติบวร. (2548). *การวิเคราะห์วาทกรรมเรื่องตลกภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร  
ดุขฎฐิบัณทิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทิมา หวังสมโชค. (2549). *กลวิธีสื่ออารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ของไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศ  
สตรมหาบัณทิต สาขาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ญาดา ชาญบัณฐี. (2551). *กลวิธีการใช้ภาษาในงานเขียนอารมณ์ขันของเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ  
อยุธยา*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณทิต สาขาภาษาศาสตร์ การศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินท  
รวโรดม.
- ทีมข่าวบันเทิง. (2556, 15 มีนาคม). *ไทยรัฐ*, หน้า 8.
- ธีรพันธ์ โล่ห์ทองคำ. (2552). *ใช้ฟรีเซ็นเตอร์อย่างไรให้โดน*. สืบค้นเมื่อ 11 มกราคม 2560. จาก  
<http://positioningmag.com/11491>.
- นิสา เมลานนท์. (2541). *การละเล่นและการเล่นจำลองพื้นบ้าน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.
- นัทธนัย ประสานนาม. (2548). *เรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ.2535-2545: การศึกษาแนวคิด  
และกลวิธี*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณทิต สาขา ภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญโชค เขียวมา. (2550). *การศึกษาวัจจนกรรมบนป้ายหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ผู้ว่าราชการ  
กรุงเทพมหานคร ปี 2547*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณทิต สาขาภาษาศาสตร์การศึกษา,  
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรดม.
- ภาวดี สายสุวรรณ. (ม.ป.ป). *ค่านิยมที่สะท้อนในมุกตลกในการ์ตูนช่องของไทย*. *ดำรงวิชาการ*. กรุงเทพฯ :  
ม.ป.ท.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ศุภกิจ เจนนพกาญจน์. (2556). "วิกฤติความเป็นชายและการแสวงหาความยุติธรรมผ่าน บทพูดเดี่ยว  
(monologue) ในเรื่องสั้น ฝึอยู่ในบ้าน (2535) ของ กนกพงศ์ สงสมพันธุ์". *การวิจัยเพื่อพัฒนา  
สังคมไทย*. (10 พฤษภาคม 2556): 155-167.

- สุชาติ นรเศรษฐโกศล. (2557). วิจารณ์ในโฆษณารณรงค์ต่อต้านการสูบบุหรี่. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. 6(2): 209-224.
- สุทธิชัย ปัญญโรจน์. (2556). *พูดขึ้นเทพ*. กรุงเทพฯ: เพชรประกาย.
- หนึ่งฤทัย ชวนะลิขิกร. (2554). อารมณ์ขันในข้อความทำยรถ: เสน่ห์ที่ไม่ควรมองข้าม. *วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 13(1): 69-77.
- อิงอร พึ่งจะงาม. (2554). *วิจารณ์และกลวิธีทางภาษาบนป้ายโฆษณาหาเสียงตั้งปี พ.ศ. 2554*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุมารณีย์ สังขมาน. (2559). กลวิธีทางภาษาในวิจารณ์การเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 23(1): 156-178

## ภาษาอังกฤษ

- Austin, J. L. (1962). *How To Do Things With Words*. Oxford: Clarendon Press.
- Devadason, F.J. (1996). *Practical Steps for Identifying Information Needs of Clients*. Retrieved February 22, 2015, from <http://www.geocities.com/Athens/5041/infneed.html>.
- Elmer, M. (1985). *Theories of Humor*. Encyclopedia Americana 14. : 563-564.
- Grice, H.P. (1975). Logic and conversation. In P.Cole & J.L. Morgan (Eds.), *Speech Acts*. 41-58 New York: Academic Press.
- Kurdi, M. (2008). Monologues: Theatre, Performance, Subjectivity. *Comparative Drama* No. 42: 519-523.
- Longacre, R.E. (1983). *The Grammar of Discourse*. New York: Plenum Press.
- Ramone, P. (2016). *Recommendations For Surround Sound Production*. Retrieved January 11, 2016, from [http://www2.grammy.com/pdfs/recording\\_academy/](http://www2.grammy.com/pdfs/recording_academy/).
- Searle, J.R. (1969). *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of language*. Cambridge University Press.
- Yule, George. (1996). *Pragmatics*. London : Oxford University Press.

# A Lexical Analysis of American and Non-American Political News

Plaifon Suksawat

## Abstract

This study examines lexical choice used in news reports reporting the protests against Donald Trump. 20 news articles were selected from CNN and Al Jazeera between November 9, 2016 – January 1, 2017. This paper narrows the scope down to the content words: nouns, adjectives, reporting verbs, and action verbs. The results come out that nouns referring to the President are mostly used, while the adjectives are mostly used to describe the demonstrations. Moreover, the negative tone of nouns and adjectives such as riot and nasty are occasionally used by Al Jazeera, but hardly used by CNN. For verbs, both CNN and Al Jazeera used neutral reporting verbs more than strong reporting verbs. At the end of this paper, the recommendations together with the discussion covered 2 aspects which are anti-Americanism and commercialization are stated.

## 1. Introduction

Language is a core of communication since it is a medium to establish and maintain the relationship among people. Therefore, to choose the most proper language depending on the situation in which that communication occurs is the key point of effective communication. Nowadays, many linguists apply the words *style* and *register* to describe the way language changes depending on situational factors. The academic battle toward the definition of style and register is in the area be concerned by many scholars for a long time. However, some scholars (Biber and Conrad 2009, Crystal and Davy 1969 and Fowler 1971) state that style is more like alternative defined by the speaker/writer's perspective, while register refers to varieties of language with respect to its uses which mainly defined by specific situations (Biber and Conrad 2009, and Crystal 1991).

This paper primarily focuses on the lexical choice used in political news reports under the theme of the protests against President Donald Trump. Moreover, the scopes of the study are also narrowed down to the time durations of the protests, and news agencies. It is the fact

that every register has its own linguistic features which are different from other kinds of register either by vocabulary, or by sentence structures, and these differences make its language special. News reporting is no exception. In this paper, the term news report refers to the information about some issues which have recently happened, and the report of the events appearing in newspapers, on television or radio (Anaeto 2009, Oxford Advanced Learner's Dictionary 2008, and Reah 2002). According to the characteristics and purposes of news, journalists are expected and trained to use specific language in order to attract the big audience. However, newspaper publications are just business like other kinds of business that should be profitable (Fowler, 1991). Thus, some journalists lack to keep their articles in the neutral way by expressing their attitudes toward the particular events in the article as Bukhari (2015) states that "Newspapers are considered as a strong mean of presenting social and national issues in terms of their own ideological perspectives." Therefore, the background of writer is considered as one of the significant factors which can influence the way they select lexical choice in order to grab the attention from their target reader differently.

Due to the effect of different agencies mentioned above, CNN and Al Jazeera are selected to analyze on how the background of writer can shape readers' opinion. Uncontrollably, the first questions that come to mind are why CNN and Al Jazeera? Why not BBC and Al Jazeera? It is because this study narrows its scope down to American and non-American news agencies. Basically, both CNN and Al Jazeera bring their cultural uniqueness and perspectives to readers through the transmission of language. CNN which American primarily watch, and Al Jazeera which proudly present itself as the voice of the Middle East are used. According to the impact of different backgrounds, this study seeks to investigate the way journalists select words used in their articles, and then to analyze how different backgrounds affect the lexical choices.

## **2. Objective of the Study**

The overall objective of this study is following:

To investigate the lexical choice used in political news between American and non-American news agencies.

### 3. Research Question

This study is intended to find answers to the following question:

What lexical choice is used in political news by American and non-American news agencies?

### 4 . The Language of News Report

The language of newspaper has been a subject of investigations for many linguists because of its importance. For instance, news is considered as one of the most widely-read types of written text. Besides, different discourse brings its differences to present the information, so the language of the news report is distinctive in many ways. Moreover, Ghadessy 1988, and Timuçin 2010 also point out that audiences and purposes matter the way journalists use different language and style as well. In this study, the language used in political news is primarily concerned, and as the purpose of news is different, so is the language. However, the language used in the political news report also shares something in common with a whole type of news report.

To begin with word choice, the smallest unit of language used in news, Bell 1991, and Pape and Featherstone 2008 (as cited in Pajunen, 2008) point out that the reporting verbs are normally used to express a writer's perspectives toward the statement, while some excessive reporting verbs such as *claim* and *agree*, colloquial words, and expressions should be avoided except in quotation. Moreover, the headlines of news article are not commonly written in the structure of a full sentence. That's why modified noun phrases are heavily used in the headline (e.g. "*Protesters outside Trump's first thank you rally: I will not stand for you*"). According to Pajunen, some functional words such as articles and finite forms of verbs are omitted in the headlines (2008). In the body paragraphs, passive sentences are less used when compared to active sentences because passive constructions are longer and less lively than the active one. However, the passive constructions are commonly used in headlines due to the concept that the most important information should be put at the very first part of the phrases or sentences (e.g. "*Duck kicked by horse in driving accident*") (Mardh, 1980). The lead can be considered as the most important part of the newspaper because it is the summary of the whole story. Therefore, lead is not needed to be expressed in just one single sentence, but it should be as short as possible (Bell 1991, and Pajunen 2008). To focus on quotation and reported speech



constructions, Pajunen (2008) points out that “quotations make a news article livelier, more colorful and more authentic.” As reported in Jukanen’s work (1995), direct and indirect speech constructions are the dominant feature of hard news due to the large amount of use.

## 5. Methodology

20 news articles reporting the protests against President Donald Trump from CNN and Al Jazeera are analyzed in this study. It is interesting to study how the same event is presented differently since the selected articles from both news agencies have their own distinctive style to present. Moreover, 20 news articles focusing on the protest were selected from 2 periods; post-election period (November 9, 2016 – January 19, 2017), and during-presidency period January 20, 2017 - January 31, 2017). Since the objective of this study is to investigate the lexical choice used in political news between American and non-American news agencies, therefore the data are analyzed by focusing on the lexical choice used in news report from both new agencies.

## 6. Data Analysis

### 6.1 Noun

NOUN	Post-election period	
	CNN	Al Jazeera
1. The President	30%	26.5%
2. The President's supporter	8.5%	1%
3. The President's opponent	18%	35%
4. Demonstration against the President	28%	26.5%
5. The President's policy	15.5%	9%
6. The President's statement	0%	2%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 1. Nouns used in CNN and Al Jazeera in post-election period

Noun is commonly used to refer to the a person, place, thing, idea, action or quality. In this study, nouns can be classified into 6 types based on their meanings, as shown in the following:

(a) Nouns referring to the President: *Trump, President-elect, the real estate mogul Trump, President-elect Donald Trump, Donald Trump, Candidate Trump, Republican*

*presidential candidate Donald Trump, The Republican presidential candidate Donald Trump, The Republican leader, Republican Donald Trump, President Donald Trump and President*

(b) Nouns referring to the President's supporter: *supporter, government, cabinet, authority, republicans, and spokeswoman*

(d) Nouns referring to the President's opponent: *protester, demonstrator, activist, perpetrator, crowd, Americans, marcher, attendee, group, participant, anarchist, and opponent*

(e) Nouns referring to the demonstration against the President: *protest, walkout, riot, demonstration, rally, march, incident, and gathering*

(f) Nouns referring to the President's policy: *policy, campaign, ban, authority, program, position, stance, order, move, and action*

(g) Nouns referring to the President's statement: *statement, rhetoric, language, and comment*

According to Table 1, Al Jazeera mostly uses nouns referring the President's opponent. It indicates that during post-election period, Al Jazeera's articles are mainly focused on the protesters rather than the President or the demonstrator, as shown in the headlines, lead and body paragraphs. Al Jazeera reports the protests as the international events; therefore, they tends to emphasize on people who take the action not just to report the overall situation, as in:

(1) *Protesters vow to fight Donald Trump presidency* (November 2016, by Renee Lewis, Al Jazeera)

(2) *Civil rights group tracks nearly 900 cases of assaults, intimidation, and harassment in 10 days after election win* (December 2016, by Ryan Rifai, Al Jazeera).

On the other hand, nouns referring to the President or addressing terms are frequently used by CNN. Moreover, nouns used to name the President can be classified into 3 groups which are proper nouns, title positions, and common nouns referring to Trump as in (3), (4), and (5), respectively:

(3) *The protests came a week after the election of Donald Trump, who's said that deporting millions of undocumented immigrants will be a top priority once he takes office* (November 2016, by Catherine E. Shoichet and Azadeh Ansari, CNN).

(4) *While President-Elect Donald Trump hosted his first "thank you" tour rally since the election, chants of "love trumps hate," echoed in the cold Cincinnati air Thursday night outside of the US Bank Arena* (December 2016, by Elizabeth Landers, CNN).

(5) *Overnight, about 5,000 people protested the real estate mogul's victory outside Trump Tower, authorities estimated. They included pop star Lady Gaga, a staunch Hillary Clinton supporter* (November 2016, by Max Blau, Euan McKirdy and Holly Yan, CNN).

As shown in example (3) and (4), CNN tries to write a news article in a more neutral way because the nouns referring to the President used in CNN's articles are mostly used in the form of a proper noun and a title position. Moreover, there are many articles released by CNN during one month of protest, possibly, the forms of nouns are used only to report the situation of what happened, not intently reveal the perspectives of Americans toward the protest.

However, as shown in (5), *the real estate mogul* is used and probably refers to the identity of business man of Donald Trump before he is elected. The world of business and politic are distinct. In business world, money is the President while in the political world, people are the President. CNN, however, uses *the real estate mogul* to refer to the President which shows some sense of negative perspective toward their own President. However, if the readers know the reasons behind the protest that Americans do not protest against Donald Trump because he was a business man, but because of his immigration policy.

NOUN	During-presidency period	
	CNN	Al Jazeera
1. The President	29%	29.4%
2. The President's supporter	10%	3.3%
3. The President's opponent	12%	16.4%
4. Demonstration against the President	13%	27.2%
5. The President's policy	27%	18.7%
6. The President's statement	0%	2.2
7. The opponent's statement	9%	2.8
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 2. Nouns used in CNN and Al Jazeera in during-presidency period

Moving to the during-presidency period, CNN still uses nouns to refer to Donald Trump, as well as Al Jazeera that both changes their focus from the protestor to the President, properly due to the fact that during this time the main focus of the people is on Donald Trump's inauguration.

Moreover, as shown in Table 2, both CNN and Al Jazeera begin to use nouns referring to the opponent's statement because at this period, protesters announced their statement against Trump's immigration ban, as in:

(6) "*President Trump's war on equality is already taking a terrible human toll. This ban cannot be allowed to continue,*" said Omar Jadwat, director of the ACLU's Immigrants' Rights Project, in a *statement* (January 2017, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera).

## 6.2 Adjective

ADJECTIVE	Post-election period	
	CNN	Al Jazeera
1. Describing the President's opponent	33%	14%
2. Describing the demonstration against the President	63%	43%
3. Describing the President's policy	4%	29%
4. Describing the President's statement	0%	14%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 3. Adjectives used in CNN and Al Jazeera in post-election period

Adjectives are words used to describe or modify a person, place, thing, idea, action or quality. (e.g. a noun or a noun phrase). Moreover, adjectives are commonly used in news reports due to the characteristics of news reports which are clear, concise, and catchy. Therefore, the main function of adjectives is to add the detailed information for the nouns they modify.

As shown in Table 3, the adjectives can be divided into 4 main types based on the meanings of nouns that they modify. The 4 types of adjectives are in the following:

(a) Adjectives describing the President's opponent: *enthusiastic, anti-Trump, strong, violent, vocal, peaceful, angry, and upset*

(b) Adjectives describing the demonstration against the President: *peaceful, anti-Trump, violent, passionate, energetic, heal-in, dangerous, unlawful, and noisy*

(c) Adjectives describing the President's policy: *left leaning, harmful, nasty, racial, controversial, nascent, un-American, and discriminatory*

(d) Adjectives describing the President’s statement: *lewd, controversial, sexist, xenophobic, and discriminatory*

Table 3 indicates the results that CNN and Al Jazeera mostly use adjectives to modify demonstration against the President, while the number of nouns used to name the demonstrations is smaller than the President. Indeed, using proper names or title names to refer to Donald Trump can lead the audience to a clear understanding about to whom the noun refers without the necessity of adjectives. On the other hand, both CNN and Al Jazeera use common nouns referring to the demonstrations such as pretest and rally, therefore adjectives are mostly used to add the detail to those nouns, as in:

(7) *A predominantly Latino group of about 300 high school students walked out of classes on Wednesday morning in Los Angeles and marched to the steps of City Hall, where they held an energetic rally* (November 2016, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera).

ADJECTIVE	During-presidency period	
	CNN	Al Jazeera
1. Describing the President	0%	21%
2. Describing the President's opponent	0%	14%
3. Describing the demonstration against the President	75%	14%
4. Describing the President's policy	25%	30%
5. Describing the President's statement	0%	21%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 4. Adjectives used in CNN and Al Jazeera in during-presidency period

As well as the post-election period, CNN uses adjectives to describe the demonstrations more than other kinds of nouns in during-presidency period. In contrast, Al Jazeera bends their interests from the demonstrations to the policies as shown in Table 4. Importantly, the adjectives Al Jazeera used to describe Trump’s policy are all negative adjectives, possibly, because the protested policies are about Muslim ban, and Al Jazeera is the Middle East news agencies. Therefore, Al Jazeera intentionally uses negative adjectives as shown in the following to reveal their negative opinion toward the order.

(8) *Tara Raghuveer, a 24-year-old national immigrant rights organiser with Make the Road New York, told Al Jazeera about un-American orders* (January 2017, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera).

Moreover, during this period, adjectives used to describe the President: *right-wing* and *new*, are mostly used by Al Jazeera, as in:

(9) *The protests against right-wing US President Donald Trump have been held in cities across the United States, including in New York City and Washington, DC* (January 2017, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera).

### 6.3 Reporting verb

REPORTING VERB	Post-election period	
	CNN	Al Jazeera
1. Neutral reporting verbs	99%	96%
2. Strong reporting verbs	1%	4%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 5. Reporting verbs used in CNN and Al Jazeera in post-election period

To inform the public is the most obvious and general purpose of news in politics. In other words, news tells people about things they would not otherwise know. News is a written work reporting on events, in other words, news is the second-hand fact, opinion, argument, and announcement. Therefore, it is impossible not to use reporting verbs in news reports.

Reporting verbs found in selected articles can be divided into 2 main types which are neutral reporting verbs and strong reporting verbs based on the writer’s opinion toward others’ ideas. According to Ibrahimova (2016), neutral reporting verbs indicate a neutral attitude towards the event, while strong reporting verbs show a strong belief of the writer about the correctness of the message. Apart from 2 main types of reporting verbs, reporting verbs also indicates many aspects of meanings, including

- 1.) **Presentation:** *said, told, noted, pointed out, described, announced, and reported*
- 2.) **Addition:** *added*
- 3.) **Agreement:** *confirmed*
- 4.) **Belief:** *claim*
- 5.) **Disagreement and questioning:** *accuse*

6.) Evaluation and examination: *blame*.

According to Table 5 and Table 6, the results show that neutral reporting verbs are obviously used from CNN and Al Jazeera more than strong reporting verbs in both periods, probably due to the purpose of the news that language used in news reports should be written objectively and without bias, either by selection or transmission.

The reporting verbs “say” and “tell”, classified into the neutral type referring to the presentation, are the most frequently used among other reporting verbs by CNN and Al Jazeera. It contains the meaning of what is actually said by speaker, as in:

(10) She said she's optimistic about rebuilding the Democratic party, and especially Bernie Sanders new leadership role on the left (December 2016, by Elizabeth Landers, CNN).

(11) "The system clearly isn't working and we need to start something different," Lillith said as she held a sign saying: "#NoMorePresident" (November 2016, by Renee Lewis, Al Jazeera).

Moreover, one of the neutral reporting verbs that is “confirm” is found in Al Jazeera’s articles, and it indicates the reliability of the source provided by the speaker, as in:

(12) Speaking to reporters on Saturday, a senior US administration official confirmed that the restrictions will affect legal permanent residents, known as green card holders, on a case-by-base basis (January 2017, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera).

REPORTING VERB	During-presidency period	
	CNN	Al Jazeera
1. Neutral reporting verbs	95%	100%
2. Strong reporting verbs	5%	0%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 6. Reporting verbs used in CNN and Al Jazeera in during-presidency period

Apart from neutral reporting verbs, there is a small number of strong reporting verbs (e.g. blame, accuse, and announce) used in both periods, as in the following:

(13) It also blamed Trump for running an election campaign "marked by incendiary racial statements and the stoking of white racial resentment" and "opening wounds of division" in the country (December 2016, by Ryan Rifai, Al Jazeera).

However, the Table 6 shows that there is no strong reporting verbs used in Al Jazeera's articles in the during-presidency period, probably due to the topic of the articles where Al Jazeera writes the articles just for reporting the situation, not for showing their beliefs toward the event.

#### 6.4 Action verb

ACTION VERB	Post-election period	
	CNN	Al Jazeera
1. Gathering	20%	33.3%
2. Demonstration (Physical)	50%	42.2%
3. Demonstration (Verbal)	24%	20%
4. Negotiation	6%	4.5%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 7. Action verbs used in CNN and Al Jazeera in post-election period

Action verbs are words used to describe the actions or behaviors. The main purpose of the news is to report the events, therefore using action verbs is unavoidable. As shown in Table 7 and 8, action verbs used throughout the selected articles from CNN and Al Jazeera can be classified into 4 main groups based on its meaning, as shown in the following:

(a) Action verbs referring to the gathering: *gather, fill, join, attend, pick up, pack, throng, take part, sweep, float, track, affiliate, take, and amass*

(b) Action verbs referring to the physical demonstration: *march, protest, rally, demonstrate, and walk out*

(c) Action verbs referring to the verbal demonstration: *chant, yell, shout, proclaim, invoke, and blare*

(d) Action verbs referring to the negotiation: *demand, ask, voice, and call for*

According to the purpose of the protest, Stekelenburg and Klandermans state that the key of protest are grievances such as the feelings of inequality, deprivation, or injustice (2013). Therefore, the articles should be focused more on the negotiation between the protesters and the government. Surprisingly, Table 7 indicates that during post-election period, both CNN and Al Jazeera tend to use action verbs referring to physical demonstration more than other kinds of



action verbs. It can be interpreted that action verbs referring to physical demonstration are used frequently because of the time duration. CNN and Al Jazeera released the news articles reporting about the emergency protests in the United States, which took place immediately after an announcement of Trump's election victory. Therefore, the news reports are mostly written to report the events rather than making the negotiation or giving reasons of the protest, as in:

(14) *New York University students were among the first to walk out Wednesday* (November 2016, by Shoichet and Ansari, CNN).

(15) *On the East Coast, protests occurred in Washington DC, Baltimore, Philadelphia and New York, while on the West Coast demonstrators rallied in Los Angeles, San Francisco and Oakland in California besides Portland* (November 2016, by Al Jazeera Staff, Al Jazeera)

ACTION VERB	During-presidency period	
	CNN	Al Jazeera
1. Gathering	33%	53.5%
2. Demonstration (Physical)	67%	29%
3. Demonstration (Verbal)	0%	3.5%
4. Negotiation	0%	14%
<b>Total</b>	<b>100%</b>	<b>100%</b>

Table 8. Action verbs used in CNN and Al Jazeera in during-presidency period

According to Table 8 that shows the action verbs used in the during-presidency period, the results come out with the fact that CNN still uses action verbs referring to the physical demonstration more than other kinds of action verbs. On the other hand, Al Jazeera mostly uses action verbs of gathering, as in the following:

(16) *In heavily Democrat Washington DC, hundreds of Trump opponents and a few of his supporters gathered by the White House, chanting in support of immigrants and against the president-elect* (January 2017, by Shafik Mandhai, Al Jazeera).

In Al Jazeera, the number of the action verbs reporting the verbal demonstrations significantly decreased from 20% to 3.5% in during-presidency period, whereas the action verbs referring to the negotiation obviously increase to 14% during the second period. With the evidend that Trump's policies about the immigration ban was officially announced after he

sworn in as the US president, the news articles, consequently, are mostly focused on the policies, and the way the protesters call for their right, as in:

(17) *Protesters at Monday evening's gatherings demanded that the government withdraw its invitation in light of Trump's decision to ban citizens of seven Muslim-majority countries from entering the United States* (January 2017, by Shafik Mandhai, Al Jazeera).

Moreover, Table 8 also indicates that CNN did not use action verbs referring to the verbal demonstrations and the negotiation in the during-presidency period. The results show that because the protests took place in the United States, which is the base of CNN International, CNN had to release the news articles reporting the same event every day. Therefore, CNN used only the action verbs to report the incidents throughout the country, for instance gathering, and the physical demonstrations.

## 7. Discussion

The discussion of this study covered 2 major aspects which are anti-Americanism and commercialization will be analyzed here.

Firstly, the negative words such as *riot*, *perpetrator*, *nasty*, and *racist* indicate the sense of anti-Americanism of Al Jazeera, the news agency in the Middle East. However, it does not come as a surprise after some words show the sense of anti-Americanism because the United States are obviously opposed by Muslim people. Moreover, because Middle East people have a very violent political history, they have a strong political ideology towards the inequality of Muslim immigration.

Secondly, CNN is considered as the commercial news agency due to the fact that the use of lexical choice can indicate capitalist ideology and commercialization of the company. CNN always toned down the language used in the articles. For instance, CNN used the neutral words such as *protest* and *demonstration* to identify the demonstration, while Al Jazeera used some negative word such as *riot* which means a violent disturbance to refer to the demonstration. Possibly, the major reason is the readership of CNN is uncontrollable. For this reason, CNN has to tone down the words in its articles in order to access a large number of audience. Even though, there are many news agencies try to challenge the dominant role of CNN, CNN still remains as the leader nowadays. Therefore, the journalists of CNN have the sense of professionalism and responsibility to their reader. To be the best seller, CNN journalists

probably wrote the news articles in a more neutral way to avoid an obvious bias since political news deals with people who strongly have different perspectives.

## 8. Conclusion

This paper has tried to examine the lexical choice used in news reports under the theme of the protest against President Donald Trump focusing on 2 time durations; the post-election period and the during-presidency period. It narrowed the scope down to content words which are nouns, adjectives, reporting verbs, and action verbs.

In all, it was discovered that nouns were used to name 7 aspects, which are 1) The President 2) The President's supporter 3) The President's opponent 4) Demonstration against the President 5) The President's policy 6) The President's statement and 7) The opponent's statement. According to the results, CNN's articles mostly focused on the President rather than the demonstrations or the protesters in both periods with 30% in post-election period and 29% in during-presidency period. On the other hand, Al Jazeera focused on the protesters more than the President with 35% in total during the post-election period. However, in during-presidency period, Al Jazeera changed their interests from the protesters to the President with 29.4% because the main focus of the reader was on the President's inauguration.

There are 4 main types of adjectives found in 20 articles during post-election period including, 1) Describing the President's opponent 2) Describing the demonstration against the President 3) Describing the President's policy and 4) Describing the President's statement. Moreover, in during-presidency period, Al Jazeera started using adjectives to describe the President. According to the results, it is obvious that both CNN and Al Jazeera mostly used adjectives to describe the demonstration against the President with 63% and 43% respectively. Moreover, the results shown that Al Jazeera's articles in the during-presidency period focused on the policy because adjectives describing the President's policy were frequently used with 30% in total. While Al Jazeera bended their focus to the policy, CNN still mostly focused on the demonstrations as the using of adjectives increases from 63% to 75% in the second period.

Obviously, news is the second-hand discourse, therefore, it is impossible not to use reporting verbs in news reports. There are 2 main types of reporting verbs found in the articles; 1) neutral reporting verbs and 2) strong reporting verbs. According to the results, the neutral reporting verbs were mostly used by CNN and Al Jazzera in both periods comparing with the

strong reporting verbs. Moreover, according to the results, there is no strong reporting verbs found in Al Jazeera's article in the during-presidency period, while there is a small number of strong reporting verbs used by CNN with 5% in total.

There are many action verbs found in 20 articles which can be classified based on its meaning into 4 main types; 1) gathering, 2) physical demonstration, 3) verbal demonstration and 4) negotiation. During the post-election period and the during-presidency period, CNN's news articles reported the incidents about what happen in the incident and where the protest take place, so action verbs referring to physical demonstration were mostly used with 50% and 67% respectively. Similarly, Al Jazeera also focused on action verbs referring to physical demonstration with 42.2% in the first period. However, in the during-presidency period, they used a large number of action verbs referring to the gathering which is 53.5% in total. It has to be noted that in the during-presidency period, CNN did not use any action verbs referring to the verbal demonstration, and the negotiation in their articles.

## 9. Recommendation

Based on the above conclusion, the following recommendations are made:

9.1 The lexical choice must be considered together with its context. Only with this study, the lexical choice cannot be used to understand the implied meaning of the whole context. The further research should always take the context analysis into consideration.

9.2 With the limited time and other factors, this study is just a primary study of the lexical choice used in news reports. The classification of content words will probably not be presented as the complete language pattern used in the news register. Other types of discourse can be put out in the further study.

## References

- Anaeto, P. (2009). Community newspaper use promotes social cohesion. *Newspaper Research Journal*, 32(1), 2011.
- Bell, A. (1991). *The language of news media*. Oxford, UK: Blackwell.
- Biber, D., & Conrad, S. (2011). *Register, genre, and style*. Cambridge, UK: Cambridge University Press. *International Journal of Humanities and Social Science*
- Bukhari, S. (2015). Comparative study of Urdu and English newspaper headlines of Pakistan: different representation, same news. *International Journal of Humanities and Social Science*. 5. Retrieved from [www.ijhssnet.com/journals/Vol\\_5\\_No\\_10\\_1\\_October\\_2015/24.pdf](http://www.ijhssnet.com/journals/Vol_5_No_10_1_October_2015/24.pdf)
- Crystal, D., & Davy, D. (1969). *Investigating English Style*. London, UK: Longman.
- Crystal, D. (1991). *A dictionary of linguistics and phonetics*. Oxford, UK: Basil Blackwell.
- Fowler, A. (1971). *The language of Literature*. London, UK: Routledge.
- Ghadessy, M. (Ed.) (1988). *Registers of written English: Situational factors and linguistic features*. London: Pinter Publishers Limited.
- Ibrahimova, S. I. (2016). Features of Reporting Verbs in Modern English. *International Journal of English Linguistics*, 6(2), 79.
- Mårdh, I. (1980). *Headlines: On the grammar of English front page headlines*. Lund: Liberläromedel/Gleerup.
- Pajunen, J. (2008). Linguistics analysis of newspaper discourse in theory and practice. Retrieved from <http://uta32-kk.lib.helsinki.fi/bitstream/handle/10024/79365/gradu02875.pdf?sequence=1>
- Reah, D. (2002). *The language of newspapers*. London, UK: Routledge.
- Stekelenburg, V. J., & Klandermans, B. (2013). The social psychology of protest. *Current Sociology Review Article*, 61(5-6), 886–905. doi: 10.1177/0011392113479314
- Timuçin, M. (2010). Different language styles in newspapers: An investigative framework. *Journal of Language and Linguistic Studies*, 2. Retrieved from <http://www.jlls.org/index.php/jlls/article/view/98>

# The Study of Lexical Features in English Press Registers

*Juthamard Pul-A-Nan*

## **Abstract**

Register is a variety of a language used for a particular purpose or situation and different registers are marked by a variety of linguistics features. This research aimed to investigate the lexical features in two types of press registers that are news reportage and editorial commentary. This study applied a text-based approach in which 10 news reportage articles and 10 editorial commentary articles under the political theme during 2012 to 2016 were selected. To analyse the data, both content and function words were examined. In the news reportage, it was used to serve a narrative function in reporting facts and concise and factual information. On the contrary, argumentation and critique characterized the register of editorial commentary.

Based on the findings, the research showed that most of the content words classified by parts of speech were proper noun, reporting verbs and describing adjectives and adverbs while common nouns, cognitive verbs, evaluating adjectives and adverbs were commonly found in the editorial commentary. For the function words, it was found that first personal pronouns, modal verbs of prediction and suggestion, and conjunctions of addition and suggestion were the word forms which were found significant in the register of news reportage.

In the research, the types of word forms in each register type were markedly different. However, the functional feature of each register played a very important role in their use of the lexical forms and affected the variation of the linguistics features in the two types of the register in press.

## 1. Introduction

### 1.1 Background Information

Language that people use cannot stand in isolation because it requires other factors to fulfill its meaning and structure (Agha, 2004). From that reason, it creates a variety of language forms that people use in order to communicate with others in a society. Some users might express the same ideas, but their languages might be represented in different forms depending on purposes or situations that the texts occur. For example, the language used in an apologizing message between friends is different from an apologizing message from a store manager to a consumer because there is the factor of formality which influences the form of language to be formal.

As a variety of language, Halliday defined the term of register as 'a semantic configuration' which cluster semantic features and use in a particular and appropriate situations (as cited in Lukin et al., 2011). Registers is associated with social practices of people in particular communities which means that in order to understand each type of registers, it requires a long process of learning and involvement (Agha, 2004; Biber & Conrad, 2009). For example, some particular words or pattern in scientific pattern were needed to learn and practice. According to Conrad & Biber (2009), they created three analytical frameworks in order to analyze the use of registers in each text which are *situational context*, *linguistic features*, and *functional relationship*. The first framework, situational context, analyzes the elements including channel, participants, purposes, and topics of the text to see how the texts are composed. For example, news reportage is produced by authors of news publishers and sent to readers publicly. Thus, the authors cannot have any interaction with the readers because the texts are sent to anywhere unlike the face-to-face conversation where the participants are able to have some interaction or feedback. The second framework is linguistic features which are analyzed lexically and syntactically to see how the producers of the texts choose the language in each particular situation. For example, there are multiple uses of personal pronouns by teachers and students in classrooms or completed sentences in academic papers. The last framework is a functional relationship which studies how

situational characteristics relate to linguistic features. For example, personal pronouns are used in classrooms for interaction to show relationship between teachers and students. These frameworks will show characteristics of registers in each type.

As in news articles, there are many characteristics; for example, there were the uses of past simple tenses for reporting factual information which happen in the past, and reported speeches for giving presenting the saying of people in the news. Moreover, there are two main types of news divided by the purposes of the authors and the contents which are news reportage and commentary editorial (Reinemann et al., 2011). News reportage is the news that reports current and important events; for example, earthquakes and president election which the purposes are to inform and report fact and information. In the contrary, commentary editorial are news that report fact together with opinions of the authors. As a result of different purposes of the authors, the language use in news reports and commentary editorial are different. News reportage was used to report fact in current situation by presenting the distinctive syntactic features of compound and complex sentences, past simple tense and reporting verbs. Compound and complex sentences were used to present events and information in current situations whose stories are usually narrated in linear order by conjunctions (McCabe & Heilman, 2007). Besides, simple past tense and reporting verbs were used to serve the informative purpose by showing real events in the past and using people's speeches as references (Bible and Conrad, 2009). On the other hand, commentary editorial were aimed to show attitudes of authors toward the issues in current situations by using modal verbs and verb phrases showing modality. From the study of Bonyadi (2011), modal verbs were used to show the author's prediction for actions in the future and to give comments to the events. Additionally, some verbs and phrases such as *seems* and "*That is looking less likely*" that show modality to the contents of commentary editorial as well because these kinds of verbs and phrases show attitudes of the authors who write the texts.

Based on the different functions of news reportage and commentary editorial as discussed above this research aims to investigate the lexical features of news reportage and commentary editorial and the research question is what types of lexical features characterized the two registers.



## **2. Methodology**

### **2.1 Data Collection**

A text-based approach was used as a main approach in this study. Moreover, 10 articles in the news reportage and 10 commentary editorials under the political theme were analyzed in this study. Two types of news were chosen from two online publishers which were New York Time and CNN. The chosen news reportage and commentary editorial were in duration of 2012 to 2016 because this research would like to see registers in news one period in order to avoid changes of writing styles. The two news reportage articles and two commentary editorials were chosen in each year and the contents in politics were randomly selected.

### **2.2 Data Analysis**

This study aimed to examine the lexical of news reportage and commentary editorial. It focused only on the analysis of the lexical items which were both content words including nouns, verbs, adjective and adverbs, and function words including pronoun, modal verbs and conjunctions. From the finding of lexical features, it will see the characteristics of news reportage and commentary editorial, and the use of lexical features will reflect the function of the two news.

## **3. Findings**

In order to analyze registers of news reportage and commentary editorial, lexical features and purposes of the news were analyzed. The lexical features found in the news reportage and commentary editorial can be classified into two groups according to their types. They are content words including nouns, verbs, adjectives and adverbs, and function words which are pronouns, modal verbs and conjunctions.

### 3.1 Content Words

Word types	Subtypes	News Reportage		Editorial Commentary	
		Frequency	Percentage	Frequency	Percentage
Nouns	Proper nouns	91	56.52%	16	24.22%
	Common nouns	70	43.48%	50	75.8%
Verbs	Reporting verbs	126	84%	7	20.6%
	Cognitive verbs	24	16%	27	79.4%
Adverbs	Describing adverbs	26	50.98%	16	23.53%
	Evaluation adverbs	25	49.02%	52	76.47%
Adjectives	Describing adjectives	246	73.4%	132	47.8%
	Evaluating adjectives	89	26.6%	144	52.2%

Table1: Content words in news reportage and commentary editorial

#### Nouns

Nouns are words referring to entities that may be either agents or recipients of the actions. Two types of subject nouns which are common nouns and proper nouns were analyzed in this study. According to the findings, 56.5% of subject nouns used in news reportage were proper nouns and 43.5% were common nouns. Moreover, the author's use of proper nouns in news reportage aimed to report specific and concise information because if the authors use other nouns to refer to the specific names, there might be some readers who have different cultural background misunderstand the concepts easily as shown below,

(a) "Ms. Merkel briefly spoke to the news...". From the example, "Merkel" refers to person name which is understandable for all readers.

On the other hand, 75.8% of subject nouns used in commentary editorial were common noun and 24.22% were proper nouns. Common nouns were used to present the ideas or opinions about events or issues in current situations. Therefore, common nouns were used in commentary editorial rather than proper nouns which were mostly found in news reportage where

it is significant to argue some issues.

(b) “The second reason we should take in more refugees is a matter of responsibility.”

The above example showed that the authors started the topic of the sentence by using a common noun ‘reason’ to present an idea that they were trying to convince the readers.

### 3.1.1 Verbs

Verbs are used to show expressions and states of being. This study analyzed two types of main verbs which were reporting verbs and cognitive verbs. In news reportage, it was found that 84% of verbs were reporting verbs and there were 16% of cognitive verbs. Reporting verbs consisted of two types which were verbal reporting verbs and non-verbal reporting verbs which can be seen below:

(a) Verbal reporting verbs: *say, add, tell, claim, speak and ask*

(b) Non-verbal reporting verbs: *write and note*

Moreover, the authors used reporting verbs to report factual information or speeches from people in the events, and to make references. For example, “Obama said, “The failure of House Republican to pass a darn...” According to the example, a reporting verb was usually followed by a direct speech because the author wanted to give a reference to the readers in order to show evidence of reliability and to avoid showing personal opinions.

Commentary editorial, however, showed opposite findings. Cognitive verbs were found the most at 79.4%, and reporting verbs were found at 20.6%. There were 5 types of cognitive verbs including knowledge, application, synthesis, analysis and evaluation whose examples were shown below.

(a) Knowledge verbs: *learn and recognize*

(b) Application verbs: *change, show, provide, protect, apply, indicate, and demonstrate*

(c) Synthesis verbs: *conduct and cope*

(d) Analysis verbs: *confirm, examine, manage, operate, and point out*

(e) Evaluation verbs: *support, justify, determine and judge*

In commentary editorial, cognitive verbs were used to report mental actions or thinking processes rather than physical actions. The authors used this type of verbs in order to apply information in the news and then analyze or put opinions. For example, "*Politician must operate in political environment.*" The author presented an opinion in politics and suggested the idea to the politicians by a cognitive verb 'operate'.

### 3.1.2 Adverbs

Adverbs function as verb modifiers which provide properties of action. There were two types of adverbs in this study which were describing adverbs and evaluating adverbs. Describing adverbs give more detail; for example, frequency, time and place of the actions in news. Unlike evaluating adverbs, they showed opinions and perspectives of the authors toward the actions. The examples of describing adverbs and evaluating adverbs were shown below:

(a) Evaluating adverbs: *firmly, differently, aggressively, well, simply, and sufficiently*

(b) Describing adverbs: *now, already, often, nowadays, then, and down*

From the findings, it showed that in news reportage describing adverbs were counted at 50.98%, and evaluating adverbs at 49.02%. Describing adverbs were used to illustrate pictures toward the actions reported in news reportage. Due to the fact that news reportage was presented through the written forms, it was significant to modify the actions presented in news to show how the actions in terms of frequency, time and place were completed. With that reason, describing adverbs were used to make readers understand the actions in news reportage clearer; for example, "*The discussion between the candidates often unfolded in a staccato of statistics, making it difficult to follow.*"

On the other hand, adverbs used in commentary editorial were evaluating adverbs which were found at 76.47%, and describing adverbs at 23.53%. Moreover, evaluating adverbs can convince readers to take author's sides because they can clearly show positive and negative feeling in readers' minds; for example; '*Rick Perlstein skillfully recounts the era that was shaped by the scandal...*' An adverb 'skillfully' showed that the author would like to show a positive concept toward the action of the agent to make readers feel that this opinion was better than the other.

### 3.1.3 Adjectives

Adjectives are noun modifiers which give attributes to the nouns. There were two types of adjectives characterized the language used in the two registers which were describing adjectives presenting factual information and evaluating adjectives presenting opinions and perspectives of authors, and the examples of the two types can be seen below:

(a) Describing adjectives: *economic, political, national, criminal, vice-presidential, electoral and second-term, etc.*

(b) Evaluating adjectives: *destructive, unethical, great, hard-core, common, good, dynamic, odd and serious*

In news reportage, there were 73.4% of describing adjectives and evaluating adjective were found at 26.6%. Furthermore, describing adjectives were used to modify nouns by presenting factual information to make clear and concise information. For example, evaluating adjectives in the following sentences show the fact about politics; *'Political opponents of Ms. Merkel'* and *'the first presidential debate'*. Describing adjectives is similar to describing adverbs that both aimed to give factual description of nouns and verbs that were presented.

In commentary editorial, adjectives that were frequently used were evaluating adjectives at 52.2% and there were describing adjectives found at 47.8%. Evaluating adjectives were related with the points of views of the authors since they were coined from personal perspectives not from factual information. These adjectives can guide the readers to have the same perspectives as authors. From that reason, evaluating adjectives served the same purpose as it has in evaluating adverbs which aim to evaluate nouns and show perspectives of authors. For example, it can be seen in these examples: *a good-hearted people'*, *„Washington was keenly aware of the destructive nature of political parties"* and *„it would be foolish for the United States..."*

## 3.2 Function Words

Word types	Subtypes	News Reportage		Commentary Editorial	
		Frequency	Percentage	Frequency	Percentage
Pronouns	1st personal pronouns	1	0.44%	95	45.9%
	2nd personal pronouns	1	0.44%	2	1%
	3rd personal pronouns	233	99.2%	110	53.1%
Modal Verbs	Prediction	41	57.75%	44	47.3%
	Ability	18	23.35%	20	21.5%
	Suggestion	4	5.63%	17	18.3%
	Permission	5	7.04%	5	5.4%
	Obligation	3	4.23%	7	7.5%
Conjunctions & Transitions	Addition	39	29.5	45	25.1%
	Time	41	31.1	43	24%
	Contrast	24	18.2	44	24.6%
	Result & Reason	4	3	12	6.7%
	Condition	1	7.6	7	3.9%
	Comparison	14	10.6	20	11.2%
	Example	0	0	5	2.8%
	Conclusion	0	0	3	1.7%

Table 2: Function words of news reportage and commentary editorial

## 3.2.1 Pronouns

Personal pronouns were used to refer to people or things. Moreover, there were three types of personal pronouns which were first personal pronouns, second personal pronouns and third personal pronouns. In news reportage, third

personal pronouns were mostly found at

99.2% , unlike first personal pronouns and second personal pronouns which were found at 0.4% each. Third personal pronouns include the pronouns 'he', 'she', 'it' and 'they' which can be seen in the examples below:

(a) "**He** (*John Boehner*) had decided only that morning to announce his plans to resign from Congress"

(b) "**they** (*polices*) are policing the parade route, where onlookers will gather to watch floats, bands, and the president travel..."

(c) "**She** (*Carolyn D. King*) said, however, that "federal courts should not inject themselves into such matters of prosecutorial discretion."

(d) "**it** (*the Department of Justice*) disagreed with the ruling and plans to seek review from the Supreme Court."

This lexical feature was used for narrating stories by referring to people that are not in the situation. Third personal pronouns can avoid showing the author's opinions because if they used first personal pronouns, it might show their opinions toward the issues. From the example (b), the third personal pronoun "they" was used to refer to people and to show a third point of view.

In commentary editorial, only two types of personal pronouns found which were first personal pronouns found at 45.9% and third personal pronouns at 53.1%. Third personal pronouns used in commentary editorial were to refer to people in the news that the authors want to argue or discuss. Another type of pronouns was first personal pronouns whose examples can be seen below:

(a) "**I** understand it's hard to talk policy right now..."

(b) "**They** are now in our care"

(c) "**You** might have seen the story portrayed in the Holocaust Museum"

First singular personal pronouns were used to refer to the first speaker. Additionally, first personal pronouns were used to show the author's positions toward the topics they are talking about as in the example (a) where a pronoun 'I' was used to refer to the author. Another first plural personal pronoun often used in the second register was the pronoun "we" because the authors wanted to make an involvement between readers and

authors and to convince readers to be in the same side as authors as shown in the example (b) which a pronoun 'our' was used to refer to both authors and readers.

### 3.2.2 Modal Verbs

Modal verbs were used in order to create modality in the clauses, for instance prediction, suggestion, ability, permission and obligation. In news reportage, modal verbs of prediction were found the most at 57.75% and the second most was ability found at 23.35%. The examples of the two types were shown at the sentences below:

- (a) "Justices will weigh a challenge to state's law"
- (b) "Official told CNN that money would go to securing appropriate space"
- (c) "the official hinted that Obama could act alone if necessary"

Modal verbs of prediction including 'will' and 'would' were aimed to show actions that would happen in the future. From the examples (a), (b), it can be seen that modal verbs of predictions can occur both in a main clause and a noun clause. In addition, another type of modal verbs was modal verbs of ability such as "can" or "could" from the example (c) to show ability of people in news which can be considered as fact.

In commentary editorial, there were three types of modal verbs including prediction found at 47.3%, ability 21.5% and suggestion 18.3% whose examples were shown below:

- (a) "those children will arrive soon."
- (b) "we can certainly take more refugee."
- (c) "we should push to establish "safe zone"

Modal verbs of prediction were used to express the certainty or uncertainty about future events as in the example (a). Modal verb of ability was another type that was mostly used among the commentary editorial; the use of modal verbs of ability was similar to those in news reportage as it aimed to show ability. However, in commentary editorial modal verbs of ability tended to be used in persuasive tone as it can be seen in the example (b), the example showed that the author used modal verbs of ability in order to convince readers that they have an ability to help refugees. The last type of modal verbs was suggestion. Modal verbs of suggestion were aimed to give suggestion not only to the people in the topics the



authors are talking about, but also to the readers who read the news. From the example (c), the modal verb 'should' was used to show suggestion from the author's opinion.

### 3.2.3 Conjunctions

The last function word found were conjunctions which were used to combine two actions syntactically represented in different clause. From the findings, it was found that there were two main types of conjunctions which were time and addition. Firstly, conjunctions of time were found at 31.1% in news reportage. In addition, conjunctions of time could be served to present the stories and to show sequences of actions. For example, the author used a conjunction 'after' to show a sequence of the actions which can be seen in this example: „*Central Rome appeared oddly empty only days **after** shoppers had filled many streets.*“ Furthermore, the second type of conjunctions was addition which were found at 29.5%. This type was used in news reportage for adding more detail and information to complete the content of the events; for example, the author reported factual information and then added more detail to support the previous information by using a conjunction 'and' in this sentence. „*He said he had worked with Democratic legislators in Massachusetts. **And** he said that he would do the same thing on his first day in the Oval Office.*“

In commentary editorial, there were three types of conjunctions and transitions found in commentary editorial: addition (25.1%), contrast (24.6 %) and time (24%). Conjunctions of additions were used to link two clauses and ideas together. For example, the author reported an example saying that, „*Already coal stocks are up **and** those companies are cheering.*“ A conjunction 'and' was used to connect clauses which was similar to conjunctions in news reportage as it was aimed to give more information. The second type was conjunctions of contrast in this example, „***But** the United States -- the country most to blame for dangerous warming to date, and the second-biggest annual polluter -- just elected someone who thinks this solid science is a "hoax."*“ It can be seen in the example above that the author used a conjunction 'but' to create argumentation. Furthermore, they were used in order to show arguments to against an oppose idea. Due to the fact that the main purposes of commentary editorial were to persuade and oppose some actions in current situations, conjunctions of contrast were used to serve this function. The last type

of conjunctions was time. Moreover, their purpose was similar to news reportage as they were used in order to show the sequence of actions as it can be seen in this example: “*There’s only so much carbon we can pump into the atmosphere before we’re screwed.*”

#### 4. Conclusion

Registers	Nouns	Verbs	Modal verbs	Pronouns	Adjectives	Adverbs	Conjunction
News reportage	Proper Nouns	Reporting Verbs	Prediction , ability and permission	Third personal pronouns	Describing adjectives	Describing adverbs	Addition and time
Commentary editorial	Common Noun	Cognitive verbs	Prediction, ability and Suggestion	First and third personal pronouns	Evaluating adjectives	Evaluating adverbs	Addition, time and contrast

Table 3: Summary of lexical features of news reportage and commentary editorial

In this study, the variety of the lexical features were determined by the narrative function of the the register of the news reportage and the argumentative function of the commentary editorial. The lexical features of news reportage were proper nouns, reporting verbs, describing adjectives, describing adverbs and conjunctions of addition and time. For example, the results showed that almost all of the pronouns used in news reportage were third personal pronouns because the news were needed to be neutral, and the authors would like to focus on the agents of the actions as the topic of the event. These lexical features were specific and were aimed to show straightforward and factual information. Besides, some lexical features including describing adverbs and adjectives that were mostly found in news reportage were used to describe the characteristics and performances of the agents. These lexical features were aimed to give factual descriptions to the agents and their actions to avoid misunderstanding for all readers with different backgrounds and to maintain the informative purpose of news reportage. If the authors do not use specific names of the agents, some readers might not understand who the agents in the news are.

In commentary editorial, the lexical features showed the characteristics of giving opinions and make some arguments by presenting the fact about the news first and then argue those ideas. The authors of commentary editorial usually used these lexical features including common nouns, cognitive verbs, first personal pronouns, modal verbs of prediction, ability and suggestion, and conjunctions of addition, time and contrast. These lexical features showed that the authors wanted to show their positions in the topics and create the guideline to the readers to view in the same side as theirs. It can be seen that first personal pronouns and third personal pronouns were used in the same amount because commentary editorial presented the information of the current situations and was used to make some arguments on the view of the authors. From that reason, it can explain why some lexical features in commentary editorial were found almost the same in number.

## 5. Discussion

Register or the language that is used in a particular situation is influenced by several elements including channels, participants or topics. From the results of this study, it showed that the authors in each type of the news articles compose the texts under each particular purpose and choose their language that can serve their goals of communication. This showed how authors put awareness in news reportage in order to avoid showing opinions especially in a political theme because their word could reflect readers' thoughts and perspectives. The authors' words were the main influence that could lead readers to put their judgment toward the issues. Therefore, the authors when writing political news should have a high awareness in composing each news articles. For example, a language in a news article about the presidential election contains fact and neutral tone. If authors use a language that shows any opinion and judgment, it might reflect the decision of readers toward this issue. Lexical features including reporting verbs, describing adjectives, third personal pronouns, modal verbs of prediction and ability and conjunctions of addition and time which all of them showed the most significant characteristic of news reportage.

On the other hand, authors in commentary editorial have a different condition in choosing their languages because the content should be able to convince readers to believe in their views. The purposes of commentary editorial were to persuade and make

argumentation; therefore, the language was used to show opinions and make some judgment of the authors. There were lexical features including common nouns, cognitive verbs. In terms of pronouns, the authors used first personal pronouns and third personal pronouns for referring to people and showing author's position and the involvement between authors and readers. Apart from the uses of pronouns, there were adjectives, adverbs, modal verbs of prediction conjunctions of addition and time that were used both for argumentative and informative purposes. Due to the fact that the authors first presented the information about the topics they were talking about, and then put the arguments toward those ideas. Therefore, commentary editorial show the argumentative purpose rather than informative purpose. From that reason, it showed in the results that there were quite similar number in the use of some lexical features such as first personal pronouns and third personal pronouns because the authors would like to inform the actions of the agents who were not in the news and to show their opinions toward the news.

News reportage and commentary editorial are different due to the purpose of the authors in order to send the texts to readers and their expectation from what reader will react to the contents they made. In news reportage, authors' intention are to report fact and information; however, authors' write commentary editorial not just to inform readers about the fact, but they want to persuade readers to have the same ideas or show criticism toward the issue which is the government in this case. Moreover, each text can have more than one purpose as it was found in the study that there were almost same among of lexical use in commentary editorial; for example, first personal pronouns and third personal pronouns. Authors in commentary editorial switch their purposes of the text from an informative purpose to persuasive or argumentative purpose. Due to the form of commentary editorial, the contents are started with information on the issues that the authors are going to present to let readers have the same basic understanding, and then switch to persuasive or argumentative purpose to express their opinions. From that reason, it explains why there are the same amount of numbers in the findings.

From the work of Farrokhi & Nazemi (2015) which studies about the rhetoric of newspaper commentary editorial, the author should organize the text and the language use to have a meaningful context, so there were many rhetoric devices in news report to show specific

meaning in each text. That point of the previous study came to an interesting point found in this study that is not a single linguistic features characterizes each register, but the combination of linguistic elements, both lexical and syntactic features of the language as can be seen in the following sentence of news reportage;

*“Obama said that he hoped Boehner’s successor would recognize that political differences should not come at risk of shutting down the government.”*

From the example, there were a proper noun, a reporting verb, a third personal pronoun, a modal verb of predication and a describing adjective. Therefore, it can be seen that within a sentence there was a combination of various lexical features in order to serve the communicative purpose of news reportage. In commentary editorial, the authors also presented their opinions by combining several lexical features that were related with persuasive purposes to make sentences or any larger unit as in the example;

*“Surely, we as Americans are capable of coming up with creative solution.”*

From the example, there were an evaluating adverb and adjective and first personal pronoun to create persuasive tone that can convince readers to believe in their points. Moreover, the lexical features; for example, a first personal pronoun ‘we’ and adjectives ‘capable’ and ‘creative’ were used in the sentence above to persuade readers as the pronoun made an involvement with the readers and evaluating adjectives described the nouns based on the positive point of view of the author.

## References

- Agha, A. (2004). Registers of language. *A Companion to Linguistic Anthropology*. doi:10.1002/9780470996522.ch2
- Alexander, R. (2013, October 16). Washington (George) got it right. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Bash, D., Raju, M., Walsh, D., & Diamond, J. (2015, September 25). House Speaker John Boehner: 'I decided today is the day'. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Biber, D., & Conrad, S. (2009). *Register, genre, and style*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.

- Blank, L. R., & Corn, G. S. (2012, April 4). Syria must be held to the law of war. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Bonyadi, A. (2011). Linguistic manifestations of modality in newspaper commentary editorial. *International Journal of Linguistics*, 3(1), . doi:10.5296/ijl.v3i1.799
- Cohen, T., Spodak, C. (2014, June 30). Obama to take executive action on immigration (2014). *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Eddy, M., & Smale, A. (2016, December 20). Germany Releases Berlin Attack Suspect as ISIS Claims Involvement. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com>
- Farrokhi, F., & Nazemi, S. (2015). The rhetoric of newspaper commentary editorial. *International Journal on Studies in English Language and Literature (IJSELL)*, 3(2), . Retrieved from <https://www.arcjournals.org/pdfs/ijSELL/v3-i2/15.pdf>
- Gergen, D. (2014, July 15). Use 'safe zones' to end immigrant crisis. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Gerodimos, R. (2012, February 13). Extreme austerity breeds extreme politics. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Gordon, M. R., & Chokshi, N. (2017, January 16). Trump criticizes NATO and hopes for "good deals" with Russia. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com>
- Hoye, M., & Yang, H. (2014, November 12). U.S. and China reach historic climate change agreement. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Koran, L. (2016, September 20). Obama: Refugee crisis is test of our humanity. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Lukin, A., Moore, A., Herke, M., Wegener, R., & Wu, C. (2011). Halliday's model of register revisited and explored. *Linguistics and the Human Sciences*, 4(2), . doi:10.1558/lhs.v4i2.187
- McCabe, A., & Heilman, K. (2007). Textual and interpersonal differences between a news report and an editorial. *Revista Alicantina de Estudios Ingleses* 139–156. doi:10.14198/raei.2007.20.07
- Mears, B. (2012, November 9). Supreme Court to weigh criminal DNA law. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>

- Newland, K. (2015, September 9). Refugee crisis: Why U.S. should do more . *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Reinemann, C., Stanyer, J., Scherr, S., & Legnante, G. (2011). Hard and soft news: A review of concepts, operationalizations and key findings. *Journalism*, 13(2), 221–239. doi:10.1177/1464884911427803
- Sherman, W. (2016, May 10). Why President Obama needs to go to Hiroshima. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Smyer, M. (2015, July 12). On climate change, Obama needs older adults. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Sutter, J. D. (2016, November 9). We must stop Trump from wrecking the climate. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Vogue, A. D. (2015, November 10). Obama administration wants Supreme Court to approve its immigration plans. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Wallace, G. (2013, January 18). Inauguration brings different kind of gridlock to D.C.. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Weisman, J. (2013, March 17). Republicans Act With Air, if Not a Vote, of Confidence. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com>
- Zelene, J., & Rutenberg, J. (2012, October 3). Obama and Romney, in First Debate, Spar Over Fixing the Economy. *The New York Times*. Retrieved from <http://www.nytimes.com>
- Zelizer, J. (2013, April 1). Generations X and Y start to rule politics. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>
- Zelizer, J. (2014, July 7). Distrustful Americans still lives in age of Watergate. *CNN*. Retrieved from <http://www.cnn.com>

